

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Commentarius in universam Aristotelis - Cod. Ettenheim-Münster 157

Aristoteles

[S.l.], 1611

Porphyry [...] sine Introductio in Aristotelis Logicam

[urn:nbn:de:bsz:31-117375](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-117375)

81
Atque uti dicitur, nec quibusvis rebus operari
possunt, sed sicut rebus, ut principaliter de nouo
indigent. Tunc docente non operante, logica
admirulante et physica concurrente.

Porphyrii Isagoge, sine Introductio in Aristotelis Logicam.

Cum fieri o possit ut qd Categorias ac relijs
libros Logicos intelligat, nisi sciat qd sit qd est
qd d' Essentia, qd d' Proximum et Accidens
quoru non modo in Categorijs sed in relijs etia
Logica libris, mo in tota Philosophia atq; et in alijs
scijs creberrimus est usus; Ideo Malchus Porphyrius
natione Phoenix ac pleriq; putant, patria Tarsus
Jeda Platonicus Philosophus, ad qua secessit
Lezatus Apostata a Christiana fide fecerit
hunc libellum conscripsit in qd predictas se accesserit
di. Misericordia qd ex, accommodata tu ad Logicam
com doctrina explicavit, eamq; Isagoge seu intro
ductionem nominavit, eo quod ad Categorias

Philosophia, sicut Boetius inquit
sit quatuor generibus et quatuor quatuor generibus
elementes et videlicet in scientiam adita admittat.

Subiectum eius proximum et nunc quod dicitur Porphyrius
in applicanda proposuit sunt se uoces. Quod
Sed et in dicitur Proposita et descendit, ut de
dat tunc descriptione accedamus. Pluribus
uocant libellum de se uocibus. Tunc ex ipso
de dicitur eius contemplu. In singularibus. n. capit. lib. 30.
singularem uocem uarias significaciones affect, tunc ex
eo quod respondeat reliquis Logicae libris, in quibus
de uocibus agitur, iuxta dictam in proe. q. 3. a. 2.
tunc denique quia uocem hanc significacionibus explicat
his facile etiam intelliguntur ipsa res, sed
fortantioraliter in apta; prout ab his uocibus
significantur, atque ad Logicam spectant; ex eo
quod signum et res significata sint con-
tinentia, impossibile e unum ab aliis, hoc e uocem
ab aliis res significatis explicare et cognoscere.
Ex ea qua si non de scriptoris intentione, sed de
uocibus Logicae obiectis. hinc tractationi respondeatis.

Subiectum proximum
minus Isagoge, sunt hae
5 uoces G. S. D. P. A.

PHILOSOPHYM PAPHORI

Tota hanc philosophiam...
...necessitate...
...applicata...
...libro et...
...Denique...

Porphyrius 3 docet
in suo proamio.

Vtilitatem et Necessitatem
Suam Intentionem, et multam
viam libelli.

Modum tractandi.

De prima quaeritur a Philosopho...
...De virtutibus moribus...
...diffinitionibus...
...quomodo prima est...
...Constantine genera et species...
...in mensuris...
...conceptibus ac notionibus?

Secunda quaeritur...
...An genera ac species...
...corporea an incorporea...
...sensibilibus an extra...
...separatim existant...
...hanc quaestionem...
...Tunc...

gressu alicuius. Vnde fieri in quibus
 non potest intelligi si factus esset possit de eo
 una alia interpretari, eo quod de veritate
 in eo facta necessaria videbitur, et
 applicabimus. Et hoc ad idem planum sit
 ut dicitur scribit pro interim. Eiusdem
 natura huius est in se ipsa; et tunc
 ta est aq. auditoris, et mediis, et
 litalis inveniendi, ut una se se hinc
 in exercens palastra fugens, quasi
 dandum proig luitat, ea q. sequentur
 illo labore conficiat.

Articulus Primus.
 De varia acceptione Nominis

Universalis et Communis
 Universalis et Cōe generatim, sumpta
 in hoc conveniunt. Primo quod utraq. in
 suo significatu duo nōis involvat. Pri-
 mo aliqua unitatem. Secundo, aliqua
 multitudinem saltem potentem, si non quādam

Universalis et cōe
 quod in se
 se conveniunt.

Secundum quod ibi dicitur: *si a nihil abnegatur*
et facta potest induci in eam et exempli
coram omnium q. vel tota vel vates dr.

Quod dicitur: *Vates autem dicitur inter multos*
quod in unum habet aliquo habeat necessitate
est eorum q. quomodo plura vel. oes habuerunt;

Libet quoque multi *Tabella*
q. q. q. multas, inveniunt: differunt
in hoc, quod vates respiciat aut complectatur
totam latitudinem in eadem parte; et colligitur

ex parte, pro posterioribus, septem + 2. qui
opponitur. Particulare quod unum quodam
modo respicit; sed vel unum duxit ad

et non est inquitur; vel plura quodam sed non
est, sed adhuc de eorum. In uno quodam
diversis respectu universale et Particulare

quodam modo. Homo comparatus ad omnia
superiora vates est; comparatus vero
inferiora est Particulare. H. vel Corp.

substantia; et et docent Corimb. q. d.
Coe vero vates vites

pl. o. requit qua vel pura respicit, sine

differt autem in hoc.

Hanc autem ex ratione hinc inde quod
 rationibus phisicis, ualere euidenter ostendi potest
 Nam ex tota Boetij et Ammonij aliorumq; omnia
 graecorum et latinorum interpretum sententia sermo pro
 positus questionis e huiusmodi: An quia de spec
 ies ad eam, uersalia generatione accepta, sint
 Entia Natura extra illam hanc ac realiter sub
 stantia; An uero Entia de rationis, q; obiectiue
 tui in conceptib; et in illis existere solent.

Hinc si uel subsistere in illis hinc in illis hinc
 apud antiquos, hinc etiam apud recentiores Philoso
 phos ac Theologos fere non accipitur pro eo, quod
 est subsistens in aia existere sed pro eo tui quod
 est obiectiue illius uel concepti formalis, sine
 substantia illius illius ac conceptus esse. Quomodo
 q. 4. Proen. a. sv. obiter explicauimus. Et tu
 etiam docet Soly hic Qu. 1. quem loquendi
 modum S. Augustinus aliq; latini Ecclesie doctores
 etiam in S. Joannis euangelio. c. 1. agnos
 cunt, cu; dicit; quod factum est in opes uita erat.
 Dicit. u. res, dum uro illius uisq; conceptionibus
 obijciuntur existere et esse in uis; uro; illis.

Ego solum subsistere
 in intellectu seu in aia
 non accipitur pro eo quod
 subsistens in aia existere
 sed pro eo quod obiectiue
 illius

R

et obiectum esse habere. Quod ipsum **Differet**
aliud est, quam conceptus formati, quod quibusdam
spirituali; Ita etiam rem creatam esse quod
in Deo a quo ab eterno cogitatum habere
re dicuntur, aliud non est, quam **divina**
quod est ipsa divina vita, et infinita Dei
essentia ac Natura. Ut tu docet Scotus in
quarto. q. 1. a. 1. Cui respondit et. S. Anselm.
qui in Monologio. c. 3. dicit. Creatura
in Deo est creatrix essentia.

Quaestioni sensu contra Avicenas, ex cuius
in et receptionem interpretatione **voluntate**
confirmando, est prima de Unitate opinio Heracliti,
Ephesi, Aristotelis, et Epicuri **et**
reclama q. teste. S. Thoma tr. 1. de Unitate
eas tu res, quae sensu, ac nisi praesentibus
cipiantur, admissant, et una in rem, aut ubi
nullum **Verde**, sed mera singularia, et non
Deo dixerunt Veritate nil esse, nisi non
mentem et Ex. Nationis, in solis conceptibus
obiectivum positam. Equum inquit apud Avicenas

magis est quae aliis, video equitatem non
 video. Iamque video non humanitatem quasi
 diceret, Equitatem et humanitatem esse vera
 signata et Entia Tabur. Hoc et apud nig
 S. Thomae quae improbabilis est manifeste et contra
 eam et quoniam non est verum eam refellere
 eosque qui eam sequuntur ceteri Philosophi, ob
 hanc aliquid quae complures absurditates, apper
 tant potest.

Quare vera et Cois Philosophorum Intia ad propa
 rita a Longo. qui respondet, quae et species, et
 tota, Intia o se mora Entia Hanc ac figure
 te sed usque in rem sua subsistere. Quae
 Intia quae nota est. Nam quae o videt, in die
 magis quae hanc ac est, vel fortan, vel espere
 diversitatem longe aliam se Exunioem, qua
 cum dicitur, hanc hanc ac est, ~~note~~ Ten hanc
 esse hanc at. Si quidem prior universos hanc et
 animalia posterior hanc ac in complectitur.
 Ex hoc articulo ut Ex hanc .q. 7. proce
 dunt applicatum et contra Thomae autho
 ritate Longo et stabiliri et eide verbi ita de
 oribus et quod in solo video, Intia (id est)

potentia ac diuidentis positi est, cuius dicitur placit
deu scilicet e, quae uoluntate a. tradidit. mg.

Articulus Tertius.

An vntia sint Res et Entia realia, an
mera nomia ac termini?

Postquam contra Epicureos conclusu e, vntia esse
in reu Natura subsistere, iam propiq ad eo
rum Nam explicandam aggredimur. Vntia
epistat quarentes et inuigendi ut Entia
sint. Annotanda a initio est duplex vntia
Rei et Entis Realis, qua aobis tradit Eckig
q. 1. Prodic. a. 3. d. 2. Res n. sicut Entia
ale primo uirgatur, pro si eo quod Realis
est, seu pro quauis re q. on reu Natura existit
et sic accepta Entis Reale opponitur nihil et
consequentor et Entis Rationalis q. 2. a. 1.
aobis descripto. Et iuxta hanc acceptio
nomia ac termini reu non minus possunt
uocari Res et Realia Entia, qua in q. no
monibz ac terminis uocabibz aut scriptis, aut

mentibus significantur et representantur ut et
reus moralis in Dist. 2. c. 2. Forster.

Secundo Eni ferebae res unius hinc ut prout q
positus signis et nominibus se fieri ut alim e qua
res significata et representata per scripturas et
res vocalia, scripta, aut mentalia.

Hac tñ rotatione pmissa coi Nominalium
Intia e. eoz terminos et noia mentalia vocalia sola
et scripta, et vniuersalia, nullam vero rei
per ea significata atq; adeo docet nullum vale
re Eni reale, secundo modo sumpta sed im
ma modo. Cui eon Albertio certe admodu prope
absit ad coie Epicureorum, et patet, et expresse
docet ex Paulo Veneto; Dist. 9. c. 2. c. 2. p
to et alijs. Quid si ipsi ita sentiant et doce
ant constat prius ex distictis eorum verbis. Ita
Ocam, in primo sententiam dist. 2. q. 7. et 8.
et in Logica qua uocant hanc, c. 14. 15
et id o tñ affirmat, sed et probare conatur, nulla
te extra aciam ee ualem, et. c. 19 ita, in
bit. Dicendum est igr, quod quolibet uale s
una, sed singularis dicto e uale, nisi p signi

Nominales uolunt
uocalia et scripta ee
vniuersalia.

fixatione quae est signum plurimum. Ita quod
libet q. 9. 13. quod sit au. Vult. hoc q. 1.
qualitas mentis se respondet his uerbis.
Sic quod sic quod sit pariter. Vult. o est res
extra animam id. pro plurimum dicit in locis doct.
Deinde Gabriel Biel, in. q. 2. q. 7. et
8. eadem Ocean. Sextentiam ita dicit. q. 7.
ut in. ut quo pacto alig. eam legent.
tes adhuc de Notatione opinio uideant
dubitare. Accurrit in. it. ration. Phil. 1. 1.
tam. Iuris. ipse. q. 7. Nam et Ocean. q. 7.
mone. realib. opponit ut. it. ration. 1. 1.
tra. animam nec. per. se. nec. per. alig. ad. d. de. re. et
re. et. nec. qualiter. eam. q. consideretur. uel. intel
ligatur. est. uniuersalis. Quib. Ocean. q. 7.
1. 8. addit. haec. uerba. Tanta. e. impossibilitas.
quod. aliqua. res. extra. animam. sit. Vult. quanta.
impossibilitas. est. quod. ho. p. quam. uel. con. side
rarem. uel. secundum. quod. eam. q. esse. sit. animus.
Similia. prouidit. litera. d. Eadem. opinionem.
demonstrat. etiam. in. his. doct. Eckius. q. 1. 1.

Si minus essent ad sepe...
portasset...
tra...
ore Universalium tam in genere quam in specie
Nam Ectus. tr. 2. parumularum, te. 1. Univer-
sale in genere sumptu, quod non nominatim
construere ita descripsit: Predicabili
sua. Vnde est terminus categorumati in termino
ius incomplexus, sicut est ratio, prae dicitur, sicut
se vel sicut synonymum de pluribus. Primum
primo terminus ut excludat non se, vel
termini. Deinde addit Categorumati
ut excludat Synecategoremata. Tertio Uni-
versus, ad excludendos equivoce terminos et
analogos. Quarto incomplexus, ad excludendos
Enumeraciones et Oraciones totas, quae sunt termini
Complexi. Quinto addit sicut est ratio, prae dicitur
dicari vel sicut se, vel sicut synonymum
propter adiectiva. Epistimant. n. unum
non sicut se, hoc est adiective accepta nec
Categorumata nec posse predicari de pluribus
quae sunt sicut, et substantive idem significant quae

ad hunc nominatum licet per se sit. At hinc
hinc opinio est. Deinde ita et Realium, cum
amplexu facit. Similes officii. Toti de
Benedicti in l. Predicabilium

Constat patet ex divisione. Tunc nam. Et hoc in
one. Locus et. Et hinc ex. Toti nominalium
q. p. Locus. a. p. notando. 2. Aut triplex. Et
Mentale, Vocale, et Scripta. In
q. 2. a. 2. et. 3.

Constat quinto, ex aliorum nominalium
3. q. a. Porphyrio positus. Distinctio. Nam
ad pr. Porphy. q. respondet idem. Et hinc, et
to. a. 2. Dicitur, ad idem, in
sunt corporalia an incorporalia respondet
tata. q. 2. a. 3. Dub. 3. Deinde Eckig. In
mentalia corporis ex parte esse. Vocales
corporea quantitativa. Scripta vero
corporea quantitativa, sed et substantialiter. To
ces a propterea aut esse quantitativa
rea, quod spectent ad fundamentum
Scripta vero quod etiam substantialiter
poras nominalia ponuntur in fundamentum

Substantia: sub corpore. *Hi. z. h. an. v. h. u. v. t. a. s.*
 ut se parata in in sensibili q. p. o. r. r. e. s. p. o. n. d. e. t. i. t.
 b. e. a. m. h. u. i. d. i. c. t. u. r. v. a. t. e. r. e. a. l. i. a. n. e. e. s. e. n. s. i. b. i. l. i. a. s. u. n. t. r. e. e.
 i. n. s. e. n. s. i. b. i. l. i. a. q. u. a. n. u. l. l. a. s. u. n. t. . L. o. g. i. c. a. v. . V. a. i. u. e. r. s. a. l. i. a.
 s. c. r. i. p. t. a. v. i. d. e. n. t. u. r. ; V. o. c. a. l. i. a. a. u. d. i. u. n. t. u. r. . C. a. d. e. o. q. u. e.
 s. e. n. s. i. b. i. l. i. a. s. u. n. t. . M. e. n. t. a. l. i. a. v. e. r. o. u. t. i. m. e. n. s. i. p. s. a.
 s. e. n. s. u. n. u. l. l. o. p. r. i. p. i. p. o. s. s. u. n. t. . I. t. e. m. E. c. k. i. u. s. . P. r. o. b. a. t.
 n. a. s. 3. q. P. o. r. p. h. y. . d. e. n. E. c. k. i. g. . d. i. b. 2. 4. t. a. n. o. u. e. t.
 n. e. q. u. e. a. n. v. i. t. e. s. i. t. s. e. n. s. u. n. t. u. r. n. e. l. a. c. c. i. d. e. n. s. . E. a. n. q. u. e.
 h. o. c. m. o. d. o. d. i. s. s. o. l. u. e. n. s. r. e. s. p. o. n. d. e. t. p. r. i. m. o. . t. e. v. i. t. e. m. e. n. t. i.
 i. n. c. r. e. a. t. u. r. i. s. e. e. E. i. s. R. e. a. l. e. . S. e. c. u. n. d. o. . t. e.
 v. i. t. e. v. o. c. a. l. e. e. e. a. c. c. i. d. e. n. s. R. e. a. l. e. e. o. q. u. o. d. s. i. t. u. g. o.
 e. t. q. u. a. l. i. t. a. s. q. u. e. s. e. s. e. n. s. i. b. i. l. i. s. . T. e. r. t. i. o. a. l. i. q. u. o. d.
 v. i. t. e. s. c. r. i. p. t. u. m. e. e. s. e. n. s. u. n. t. u. r. , a. l. i. q. u. o. d. v. e. r. o. a. c. c. i. d. e. n. s. .
 P. r. o. b. a. t. . I. n. i. a. s. c. r. i. p. t. a. v. i. t. e. n. i. l. a. l. i. u. d. e. , q. u. a. m.
 a. t. r. a. m. e. n. t. i. s. e. n. s. u. n. t. u. r. e. t. c. o. l. o. r. a. t. r. a. m. e. n. t. i. . S. e. d. t. a. m.
 a. t. r. a. m. e. n. t. i. i. n. g. i. t. , q. u. a. m. i. n. g. r. e. d. o. h. a. n. t. l. i. t. e. r. a. r. u. m.
 R. o. m. v. , s. a. n. t. s. c. r. i. p. t. u. r. a. . E. p. i. s. t. o. l. i. s. c. e. r. t. e. l. u. c. e. m. e.
 i. n. d. i. c. t. a. c. l. a. r. i. g. p. a. t. e. r. e. v. i. d. e. n. t. u. r. n. o. m. i. n. a. t. i. u. m.

Septo referet etiam patet Notationem epist. epistolae
fidei fundamētis quibus innotuit. Quorum quoniam a quo
omissa intentione obiectiva solam formam illam ag-
noscat: Ut videre est apud Eck. 2. 2. l. 1. c. 10.
et Ioa. Quodlibet. 2. et Quodlibet. 2. q. 21.
Vbi primam intentionem est conceptum rei, quod est
signum orationale describitur. Secundam vero
intentionem uocant omnem conceptum quo representat
fatur signum aliquod orationale, sive mentale,
sive uocale, seu scriptum. Ex quo falso funda-
mento ita argumentantur. Tunc inuenitur est con-
ceptus formalis; Sed de uale Logicum est inue-
nitur ex omni Dialoizum sententia, quod a uale Logi-
ca est de secundis intentionibus ad inuenitur pri-
mam; Ergo de uale est conceptus formalis, uale
uale primarium et proprie dictum. Nam uocales
et scripta, epistolae uale in beneficio mentalium
uocantur, dici ualia. Sed maioris in hoc
Argumento, ac totius fundamenti falsitas constat
ex dictis in Proemio. q. 4. a. 8. Nam
uocales ueterum ac recentiorum Philosophorum in consuetudine
conuenit per duas intentiones de quibus Logica tractat

non formaliter, sed in ratione potestatem esse intelligi quod
 hinc patet quod dicitur in libro de anima non potest
 res vero minime, ut esse docet Et hinc. q. 1. p. 1. p. 1.
 hinc a 3. dicitur. Rely inquit predicari non competit
 res sibi terminis. Et de hinc. q. 1. p. 1. p. 1.
 tunc dicitur in ipso multo verbis affert, sed etiam his rati-
 onibus probare videtur. Prima, quia propositio non ex re
 by se in ex signis et nominibus ac terminis consistit.
 Sed item falsitas probat in Eud. 3. q. 5.
 Si causa ipsius ratio e quia si res predicarentur,
 contingere posset, ut Iherosolyma, et Roma, et predi-
 catur Iponia.
 Tertiam in citato Eud. lib. 1. addit his verbis. Si Iherosolyma
 et Predicatum est res extra animam, fac in ista
 propositio. Paris comedit panem Iherosolyma vere comedit
 et predicatum. Robertus propterea Joanne, sub
 dicto persequeretur predicatum, et interficeret
 et comederet predicatum. Quae omnia sunt ab-
 surda. Ista sane satis absurde, absurda sunt fundamen-
 ta probat Beamy. Ad quod dicitur hic respondet

Proinde quod est dupliciter unum obiectum et sic dicitur
De formali nomine quod dicitur quod nomen significat
terminis cor dicitur et quod dicitur quod mentalibus si nomen
sit ex vocalibus et vel scriptis si pro vocalibus
aut scripta sit; et obiectiva propositio quod dicitur
met verbis conficitur. Cuius non minus dicitur
sui pronominis, propositio atque enuntiatio ab illis
non dicuntur, quae intelligi, cognosci apprehendi
sciri, definiti, divisi, cognita apprehensa
concepta, definita scita etc.

Deinde cum Aristoteles in 7. Metaphysicorum. 17. te. 27
verissime doceat Enuntiationem aera aut falsam
esse ex eo quod ipsamet res per Enuntiationem signi-
ficata, est vel non est: Utique verum non erit dicere
Quod Oceanus Roma vel Hispania fuerit, et quod
Canis patrem edat, et Libertus Joannem pater-
ficiat, nisi a parte rei res ita se habuerint.
Nam ut idem Aristoteles, 1. Perihermeneticorum. c. 6. ait sine
rum est dicere quod album vel non album, regere
est de album vel non album; Et si est album vel non
album, verum erit affirmare vel negare.

Et quia dicitur ut audiret rebarbatu & purgativa Cele
 ra, certe opatans nomen auditum se purgativa ad
 eorum, non, sed rem subiectam, et significata per
 rebarbatu & purgavit cholera predicata.
 Ergo igitur ex hoc falso fundamento, cum suo Uras
 oca citato. Ita contra Heales argumentatur Thomae
 Brucio. hic q. b. c. p. De quod predicatur & ter
 minus, de vite predicatur de pluribus. Ergo de
 vite & terminus. Hocq. non res & terminus significa
 ri solita. Respondendum & concessa minor, magis
 de maiore et consequentiam. He dicendum
 res significatas principaliter et magis proprie
 predicari qua conceptus ac terminos. Termin
 ni enim siue noia, tm predicantur distincten
 taliter ut si qua et ut QVO. Res uero sig
 nificate, principaliter et VI QVOD. Ut in
 Tolito prefatione in predicamenta, docet Joby
 quide ex coi sententia.

Optimo tandem cessat et com opio ex argumentis q
 dy contra Heales probare nituntur nullam re vitam
 esse, praeter signa ac nomina; quom complura
 soluntur a uarijs authoribz, ut a Fon. q. v. Met

hic
c. 18. q. 2. p. 1. Coniati. q. p. a. 2. Folio hic
q. 2. Lotifi man tanc in jere unigū & hoc
quod legitur apud O. Cam, in primo dist. 2. q. 9.
cit. G. In hunc sensum:

Nullū singulare ē Vate.

Ita res extra animā existens ē singularis

Ita nulla res extra animā existens ē Vate.

Sed sola signa nōie et termini verborū

Maiores probat primo quia Vate et singularis

sunt opposita. Secundo quia de Vate ē predi-

catile de plurib; It nullū singularis ē gra-

dicabile de plurib; Ergo nullū singularis ē

Vate. Tertio ex Gabriel cit. dist. 2. q. 7.

sic eandem maiorem probat. Cuius propter con-

sonantiam nri flitg, res o mutatur. Ideo

quod realiter ē singularis p nullam considera-

tionē flitg nri potest ēē Vate.

Minorem sui argumenti probat C. 18. q. 2.

Secundo, primo autoritate Boetij de sermone

ex opusculo de Uno et Veritate. Vbi ait

Eandem ē, ideo ē quod unum numero ē.

Secundo, idem *Dei*, p. c. l. S. hac rāe probat eam
 non minorē: Socrates scilicet non nullū se nec p̄dū
 nullam consideratione ē *Vltis*, nec Plato, nec
 ista, ista, nec ille, et sic de singulis, de non
 strando oīs res singulares, Ergo nulla res scilicet
 illa ē vel consideratione est *Vltis*. Consequitur
 autē in bonis propterea quod ab oībz singularibz ad
 Vltē concludendam sit formalis. Antecedens ita o
 ratur: Quia o est maior rāe quod una singu
 laris sit neca quam alia; Sed hoc ē vera rāe
 Socrates scilicet nullū se vel considerationem vel motū
 ē *Vltis*. Quia si sic, eadem ratione dicam, quod
 Socrates aliquo modo ē Plato, et quod homo sub a
 liquo modo ē *Alfing*, Lapis, et albedo etc. q̄ oīe
 sunt nomina. Ita. Ocasu, ep̄ q̄bz itē lucē da
 ringe patet horum auctoritatem opio.

Quo ad hoc eorum fundamentum respondeo pri
 mo Nominales ipsos hoc Argumentum absq̄ di
 stinctione usurpare o posse, nisi velint conuincere
 eodem argumento, nullam oīe ē *Vltis*, nec opta
 mentum nec *Subtū* in *Alfing*, adeoq̄ negare,
 sua ipsorum Nomina a terminos *Vltis* ē, et peritū

10
in Epistola m. p. g. r. g. de sententia p. r. g. r. g.
Sic in argumentis contra ipsos q. r. g. r. g. u. e. u. e. u.
Nulla singularis e. v. t.

Sed omnia nomina essentia sunt q. a. l. e. u.
res singulares, ut ipsi sponte concedunt.
Ergo nulli eorum nulla essentia nomina erant v. t. a.
Respondet igitur d. o. solvendum e. ipsorum argu-
per distinctionem pro qua supponendum e. q. d. d. t. i. r.
v. t. e. et Particulare sine singulari opponi velatione
eo fere modo quo Pater et filii, Deus ac semel.
Praceptor ac Discipuli opponuntur. Nam v. t. e.
e. quod unum aliquo modo e. et multa in q. b. g. i. e.
et de q. b. g. p. r. e. d. i. c. a. t. u. r. r. e. s. p. i. c. i. t. : Sicut Pater r. e.
s. p. i. c. i. t. f. i. l. i. o. s. et Praceptor discipulos e. e. e.
Nempe per r. a. t. i. o. n. e. m. d. i. s. t. i. n. c. t. i. o. n. e. m. et superposi-
tionis: Particulare a. et singulari e. d. i. s. t. i. n. c. t. i. o. n. e.
sentio habens ordinem inferioris, ad v. t. e. r. a. t. i. o. n. e. m.
ad suam superius, sicut filii ad Patrem et Discipuli
ad Praeceptorem q. r. a. t. i. o. n. e. m. d. i. s. t. i. n. c. t. i. o. n. e. m. et
parantia et subpositionis. Quare sicut per
optime potest ut una eadem res simul sit Pater
et filii, Praceptor et Discipuli. Pater enim e.

si ad filios a se procedentes referatur. Ita etiam
 filii si ad suos a quibus progeniti sunt referantur, non
 referuntur. Ita non in quibus singularis res est in particulari
 res si ad aliud saporis et coloris referatur; ut si a
 nosse recte non dicitur referatur ad illa inferiora
 a quibus abstracti cogiti sunt. In forma igitur
 ad Nominalium a se respondens concedo nullam
 rem. sub eodem respectu eadem considerabi-
 litate qua singulare est. Ut esse posse; quod nullus
 homo ea consideratione et relatione qua suus
 patris respicit potest dici filius; sed pater tantum
 nego tamen nullam rem singularem abstracte
 conceptam atque ad sua inferiora a quibus abstracti
 tunc relata sunt esse. Eodem modo dicit alio-
 rum responsio quod concedunt nullam rem singu-
 larem et replicatione suam quatenus
 singulare est. Ut esse posse; At tamen recte
 negant nullam ^{singulare} materiale ac specificatione
 receptam. Ut esse posse. Ita etiam illorum
 qui concedunt nullam singularem ante operationem
 intellectus; sed negant post operationem intellectus. Ut esse

29
Contra naturista distinctio eo ipso non
naturalis responsione quo naturali debent ne pro
sus cum Epicureis consentiendo via via
tollant, atq; etiam signa et nota via amittant.

~~Dicere enim coguntur ad opposita si arguuntur~~
signa et nota via. u. g. nome hois, leonis
et animalis, singulares quodam res esse si utroque
ad Entitatem suam considerentur: Non
autem si flz sumantur, proat multas res signi-
ficant, ut nomen hois singulos et con-
gulos itidem leones etc.

Ad primam maioris obiectum respondendum in
Dialoconum doctrina, q; habetur apud For. 1. Just.
c. 31. et 8. no Just. c. 12. ad opposita acce-
pugnancia multas condiciones referri, interq;
alias hanc quoq; ut ne eodem modo ac res quae
de eodem affirmantur. Quare non quodam sin-
gulare cuius uti sed suo tm superiori opponi-
tur, sicut nec quis filij cuius Patri sed proprio
duntaxat: Item o quolibet respectu no uti
opponitur singulari, et vice versa uti singulari

ad certo tñ ac determinato p̄ punto ante expli-
 cat q̄ e. Ideo licet nullum singulare sub illo
 dicitur illane, considerate quod singulare e
 ut sit. De tñ singulare e creatum sub alio re
~~ab aliis conside~~
~~quod dicitur~~
~~quod dicitur~~
~~quod dicitur~~
 q̄ e abstractiva
 p̄tatio, ut est o singulare. In 2da mai-
 oris q̄ tota minor eodem modo distinguenda e
 quo maiore ipsam distingimus. nã si singulare
 capiatur p̄t, tunc nullum singulare potest
 p̄dicari de plurib; p̄t si m̄t sumatur
 p̄t lectam eiq̄dem maioris p̄t a ex Gabriele
 sumptam concedo quidem p̄t solam p̄t q̄ a e res
 p̄t p̄t illa, non mutari in se realiter, addo ta-
 men in omniq̄ verissime uter e quando p̄t illa
 nri operationem abstracte absq̄ differentis
 contrariis et individuantibus intelligatur.
 Ad similitudine declarat Boetius. l. p. n
 in e. a e translati comment. sub finem
 in e. admodum inq̄t, et si linea curva et curva e
 in e. res e in eodem stoto existens, ratione
 in e. diversa e. Diversas p̄tiones et p̄tiones h̄t.

In quorū generib; et speciebus ad singularitatem et
Universalitatem, unum quodammodo est. Et sic
ut est, cum cogitatur (scilicet abstracte)
alio singulari, cum sentitur in rebus his in quibus
habet esse, hinc valde impugnat. Et
Gabriele epistola dicitur, quod ut a parte rei
sunt, tantummodo singulariter sunt. Ut fieri
dicunt non posse, nisi in rebus etiam realiter
inveniantur. Cum alia atque alia ratione rem
consideratio ad Universalitatem sufficiat ut
postea ostendetur.

Quo ad Minorem propositum Nominalium ubi
nec debet etiam ipsa distingui ut supra
Concedo. n. omnes res quae respiciuntur
esse si considerentur sicut cum respectu
singularitatis et cum Individuantibus con-
ditionibus, cum quibus a parte rei existant. Ne-
go tamen omnes esse singulares prout abstracte
absque Individuantibus conditionibus et absque re-
spectu singularitatis considerantur. Hi
primam probationem quam ep. Boetius dicitur
servare respondeo primo. Falso eam autem

itate qd illo opusculo allegari dicitur in magis
 tractat, Boetius tantum dicit ea verba. In eo qd
 ideo est quod non est, neq. loquitur de unitate
 univocali, sed de unitate in eo. Cuius pluralitas
 generis et species ibidem subiungit, ac subiicit
 idem apud alios verbis et eadem sententia repetit.
 Respondet ad illam sententiam colligi forte
 posse qd citato lib. 1. Comm. 2. in Porphyriū
 ad propositū nra sententia officere. Tam qd pro
 Boetius sic afferit illud sed ut ipsemet testatur
 Disputationis tantum causa sub ambiguitate
 nra dicitur proponit. Tam qd licet de id quod
 est sit singularare et unum numero sit si con-
 sideretur secundum existentiam illam realem
 in individuantibus, ut Nominalibus Rebus
 recte concedunt. Ita vera si abstracte ab
 illa unitate numerati et individuantibus diffin-
 itur potest, consideretur, non est unum numero
 sed sit singularare, sed ut, ut Boetius paulo
 ante citat ibidem fuit, et ita dicitur docet
 ut in Nominales legi fert, non potest fieri.

149
in tantum consideratur in se, ut
Minoris. Quodam modo Socrates vel hic
homo non sicut nullus, sed est nullam considerationem
est. Etiam si non consideratur sicut
reduplicative. Quia Socrates vel hic homo
sed specificative et abstracte, utrum quod
humani tatem de animalitate
vel substantiam, non est singularis sed. Hoc
quod falso et abstractissime conatur
Orcanus. Idem Socrates vel hic homo, sicut
etiam poterit quod aliqua considerationem
est lapis aut asinus. Si quidem nec lapides nec
asini Entitas, Idealficator cum Socrates
quod humanitas animalitas, et substantia
eiusdem singulari natura identificata, nec
in arbitrio nostro positam est, ut Orcanus falso
Realibus tribuit quolibet rem quomodolibet
vere considerare. u. g. hominem atque
lapis vel bos, vel asinus, sed eam duntaxat
varie considerare possumus, in qua sicut
unite existunt multae Entitates ac generatio-
nes quae alijs in rebus seorsim dispersa sunt.

in Deo perfectiones omnia adiunguntur
 creaturae in die quae virtus est generalis
 Illustrandi et explicandi. Et in Socrate natu-
 ra animalis corporis non est et in lacte
 cordo dulcedo pinguis humiditas &c. Cuius igitur
 singularis Socrates et glibet alij bono teste
 ipso. Quare pro parte logica .c. 17. cum Plato
 ne resister conveniat in eo quod honorat, et in
 equo quod fit, quod corpus cum lapide, cum auge
 eo quod fit, atque omnes has perfectiones sine
 substantia, quae in alijs rebus dispersa ac separa-
 tim inveniuntur, ipse solus unicus habeat, si
 quae non est si ab intellectu nostro possit quoad
 eas separationem considerari. quia tandem
 Socrates o habet speciales alias perfectiones
 in aliis nec lapidis nec equi &c. sed non nisi
 factis et fictitiis cogitari potest ea angelus
 equus, equus, bos &c. Quare totum Nominale
 in se non sophisticum est circa quod diligenter
 etiam etiam est magis loquendi quo utitur
 cum quod est Socratem secundum nullam

consideratione esse universalis. Eius in re
propria et singulari Plat. Cito, hic homo
hic lapis eodem eodem usus de loquendi consue-
tudinem formalem appellationem habet et
pro formalibus dantur sicut significatis referen-
tur, verisimile est hanc nominem vel Socra-
tem de. Quia hic homo vel Socrates est
secundum nullam esse naturam conside-
rationem vel modum utrum esse posse. Si quidem
totum ipsius est totaque consideratio omnium
modis contractis et restrictis ad solam sin-
gularitatem; Falsum tamen est eandem rem
quae hic homo vel Socrates est. est aliquid
restrictione et limitatione ad esse sin-
gularitatis modis et consideratione non
considerari absolute non posse si quidem nullus
hominum est qui experiat in seipso aliqua-
do se cogitare humanam naturam absque
ullo certo individuo, et subiectum absque
ullo certo subiecto. Licet igitur absolute loquendo
iuxta eam consuetudinem, et acceptionem

non vocabulorum nam Socrates nō Platonicus
 aut ille offing ut Oran uult, dicendū est. ^{ut}
 Haden hōno q. Realiter idem ē in Socrate
 et Platone et ofing et Lapis et albedo alba,
 et omnes quocumq. nominibz utiq. et uniuersis
 significantur, exera Vtō res sunt quando
 abst. ratiō abq. singularitate sua ab huiusmodi
 illōu considerantur. Hinc facit argto.
 Nominales addat aliqua loca q. forte, sed male
 illōu, exā quod ille contra Platonis Vtō
 scribit ipsi perperam contra uerū de Vtō
 scribit obijciat ut uideri pōt, apud Toletum
 Corimb. etc. Deinde præter Arist. et Boet.
 aut potates ipsi ex alijs Doctoribz Scholasti-
 cis nullum pter Gersonem citant, ut patet
 apud Briccol. q. 6. c. 7. Quare imponit se
 iudicij q. nominalium opinioem. S. Thoma. Scoti
 et aliorum, discipulorum Autho. ritate confirmare in-
 tentat.

30
Secunda Pars *Arbitri*
Reiecta Nominalium opinione uera
de Uniuersalibz sententia latuitur.

Juxta uera iur et coena aliorum doctorum in
Sciendum E primo multos conceptus, uelut
Nominales uocant, multa mentalia nomina in
mi representando. Ita docet coena cum Rebus
um tum Nominalium sententia. Tum probatur
Quia ut dicitur pt de id quod habet aliqua unita
ten et multa resp: est, sed eiusmodi conceptus
nomina .u. g. hominis, Leonis, galli, Entis etc
sunt una numero qualitas mentis et repre
sentant plures res; Ergo sunt uniuersalia in re
presentando. Confirmatur. Quia imago,
plura representans pt dici utrum uel utrum
representando; sed omnium rerum uniuersalia
et forte etiam multarum analogarum con
ceptus sunt eiusmodi imagines; Ergo sunt utrum
in representando. Dicendum 2do de signis

quod ex suppositione plura significat. i. ut in signi-
 ficando. Huiusmodi sunt omnia nomina vocaliter scripta,
 et tam equivocata quam univoca, et plura sunt, et
 dicitur in tantum in conceptu formali, vel in
 significationibus pluribus ex diversitate significant. Et huc
 dicitur conclusiones ita certae sunt, ut circa res
 tam Nominales quam Reales conveniant quam
 ad differant in his duobus. Primo Nominales do-
 cent conceptus formales rerum univocorum, ut
 conceptum hominis, Leonis, proprie et immediate,
 non respectare unum conceptum. Obiectivum
 si est res una sed singulae sunt, nimirum ipsa indi-
 vidua et singularia, ut ex contextu sententiae
 ipsorum docet Wingerdis. l. 1. Logica. c. 1. in Harmonia
 in quo ita scribit. Dicendum igitur quod
 nomina sua termini communi, nil significant pro
 ter res singulares et individuas a parte rei.
 Quorum quis est significatum termini communi, seu
 univoci, sed in adequatum, et collectio omnium
 eorum sibi succedentium est adequatum signi-
 ficatum. c. 1. Illa vox tamen nil univocum significat a

pp
parte qd ad individuos et distinctas
Rebus, sicut et Ratione etc. et Similibus q
sunt fuerunt. Ista Vingenis ep qbz relig
intelligitur q docet For. v. Just. c. 8. tit.
3: Reales contra aial p nomina uniuersalia
eorumq concepty formales propine sequitur
et representari naturas eor non genericas
vel specificas: De notē a. Individua illa cu
qbz signifi eor natura qd eor i carteris
Secundo discrepat, quod Nominales hanc Vta
dicant eor Vta in predicando, et pter illas
ab Ate ino ab omnibz Philosophis recte et
fieri nullā alia Vta aduerti ut ait Iuan
citata q. 7. l. I: Contra quos in dicandū
est Tertio, nulla nōra nec mentalia nec uer
bia nec scripta eor Vta logica ut Nominales
uocant, vel Vta in pdicando. uno uerbo talia
Vta qualia Arter, Porphyriq, ceteriq Phi
losophi nobis tradiderunt. Ista eor Realia
sententia. contra Nominales s. qd inuolunt
mō. Qu Vta logica ē secunda fabricatio
Obiectiua sed nulla nōra qua talia sunt

Secunda Intentio obiectiva, sed vel prima ob-
 iectiva ut vocalium et scriptura vel patris prima
 partem de formalis ut mentalia. Ergo nulla
 sunt ista logica. Minor huius Tylli, e
 cor sententia et patet ex dictis q. 4. a. 1.
 Proter. Dico quia Talia, quia si nota reflexe
 ad se concipiuntur p. inde etiam atq. alie
 res fieri poterant. Secunda Intentio Obiecti-
ua quavis s. suum usum Ordinarium
 sunt non secunda Obiectiva. Itaq. minor
 extra controversiam ab oib. admitti debet
 Quavis maior fortasse a nominalib. o
 admittatur, si quidem ipsi nullum Obiecti-
 um conceptum vel Intentione agnoscent.
 Poterit t. simile argum. contra Nominales
 hoc modo fieri. Dicendo, Se Vta Logica
est cor sententia deberet esse secunda Inten-
tione seu formale seu Obiectiva; sed multa
 mo. plurag. nota, ut. n. g. concepty hois, leonis,
 aliorum etc. quos psi aiunt esse Vta Logica
 et Aristotelica t. sunt prima Intentiones for.

malis. & igitur facta. Vtia. Et quae in
illa non sunt. Vtia. idem nec verum
Sed efficax et a priori. Sic de nominibus
opinionem Nominalia se fallat. et
Sertiva unam. Si prius supponantur haec
qua tam a Nominalibus tam a reliquis
Sertiva tanquam certa admittuntur. Primum ex
re de Genes. cap. ult. Namque in corrupta
et 7. Desijt esse non posse ab ullo agente
rati eandem numero prodari. Secundo ex
do ex Arte 1. Perih. c. 8. Definitur Vtia
quod de pluribus aptum e predicari
et huius, ut Vtia diuisim hoc e in
Enunciationibus sigillatim de singularibus
nominibus quorum respectu Vtia de predicari
ut expresse docet Scotus citatus ab Eckhardo
predicab. a. 1. c. 9. Drombeta. 7. Met. 4.
ed. 2. Alijque apud Oceanum citata 9. 7. lib. 7.
quibus casu sentit etiam ipse Oceanus et Eckhardus
et. 2. Summ. te. 1. quae explicans officium
supra ex ipso relatam ait Vtia diuisim
f. distinctas Enunciationes predicari debere.

et forma e Metallu; ferru e metalla cupri
 dicitur inq; dicitur e. in not. 4. Et cum dicitur
 me copulatio copulatio. Metalla eorum per illa
 in et illa e q; sit signi si catinus plurima, coite
 et dicitur per modum pluriam huius lege, quod pos
 sit predicari de quolibet eorum scilicet singu
 lariter seu in numero singulari: et de plurib;
 uia conuictim pluraliter. V. g. inq; huius cop
 homo Petrus significat, Jacobum, Joannem
 et alios mortales di ista lege. Nam quis illam
 e. V. g. Petrus e homo, Jacobus e homo, Joann
 nes e homo. Inter et illa Petrus et Paulus sunt
 homines: Ita Virgencis q; Ilyr aduertenda sunt
 eorum quosdam Nominalia patronos, q; at sequi
 t; arguuntur eliderent, si petunt sufficere ad
 ta in predicando, ut conuictim saltem. h. e.
 in una copulativa Enumerative de plurib;
 facit etur. Eadem .e. e. predicatur, vox et
 concepit hominis aut alii si dicam Socrates
 et Plato et Cato et quadris aliud hois individu
 um e homo. Aut homo et brutum e at

Quod n. huiusmodi copulata praedictio etiam
iuncta non sufficit ad Vt in praedicatione
Hete et alijs docent ipsi Doctores.

Hic ergo sufficit ita sufficit ad praedicationem
vera in Vt in praedicatione.

Immo Vt in praedicatione debet in unum
et diuisim de pluribus praedicationi posse.

Sed nullum nomen convenienter in praedicatione
vnum et naturalem rem statuat, nisi sit
diuisim praedicationi de pluribus.

Ergo nullum nomen est Vt in praedicatione.

Consequenter est optima in praedicatione et in
vna reductur ad claritatem. Nihil quod

utrumque tam quod Vt debet et non tam quod
diuisim praedicationi, certa est ex tota etiam de
minimalium sententia. Minore euidenter

ostendi, ni disput. de Vt logico. Huius
est haec ratio. Quia singula Praedicationes in

tales vocales et scripta consistunt per singu-
las et peculiaribus terminis et verbis.

Atque ut ipsa integra Praedicationes a se iuncta

re et numero diverso sunt, ita etiam singula;
 sicut in ^{libro} ^{et} ^{propheta} ⁱⁿ ^{termini} ^{et} ^{nomina}
 et ^{quod} ⁱⁿ ^{libro} ^{una} ^{aliqua} ^{enunciatio}
^{est} ^{at} ^{et} ^{ergo} ^{hanc} ^{alteram} . . .
^{enunciatio} ^{est} ^{at} ^{dictio} ^{at} ⁱⁿ ^{haec} ^{altera} ^{enunciatio}
^{opposita} ^{et} ^{priori} ^{et} ^{numero} ^{et} ^{loco} ^{distat};
 Sic quae si eadem Enunciatio ore proferta i^o
 at postea sig^o prolata, a priori, et danti, sicut
 in eadem Enunciatione mente concipiam, con
 ceptu at de Enunciationis, a conceptu ei^o
 danti at in priori Enunciatione habito, et
 ac numero differt; Ergo nullum nomen, imo
 in ordinaria ac naturalia verba statim
 singula predicari pot de pluribus, et non qua
 niam a Signate Duo. Prius Ordinaria,
 quia scripta quae Enunciatio Ita fingi. . .
 in aliqua nigra tabula possent, at non
 Ita semel in scriberetur ei^o, subiciti loco
 successive singula particularia, alijs post
 alia delictis adscribereatur; In qua casu
 Comites habent unum numero scriptu nome

In quod divisio hoc. e. p. d. ubi dicitur. Categori-
ca. quibus de his parti. a. l. a. b. g. p. d. i. c. a. t. u. r.
De per has raga. o. p. q. u. n. t. p. a. p. p. p. p. e. a. m.
eri. D. i. c. o. n. o. J. e. d. u. r. a. t. u. r. e. a. z. a. t. u. r. e.
Cuius licet per naturam unam potentiam et
gladii virtutem fieri sequantur et vel unum
numero non, vel unus numero conceptus bis haberi
tur, iuxta primum fundamentum, et p. d. i. c. i. t.
Omnipotentiam forte non repugnat, de quo
Metaphysici et Theologi videntur.

Ex hac conclusione ita probata primo patet
applicaciones et descriptiones q. b. g. N. o. m. i. n. e.
sua vicia non applicari e. falsas et impo-
ssibiles. Dicant. n. v. t. e. d. e. b. e. r. e. e. s. s. e. s. i. n. g. u. l. a. r.
rem terminum et unum numero si uter et quo
ad sua entitatem spectetur, et actu andia
debere divisim p. d. i. c. a. t. i. d. e. p. l. u. r. i. b. g. q. u. o. d.
e. i. m. p. o. s. s. i. b. i. l. e. n. a. t. u. r. a. l. i. t. e. r. P. a. t. e. t. e. d. o.
non bene patrocinari nominalibus illor. q.
dicerent ad tuendam nominum univ-
ersitatem, necessariam non esse numerum
unitatem ad specifica aut generica.

appropinquat, tunc quod ipsi nominibus in eis parte
 eorum, et numerationem seu in diuisiua dicitur
 tam ad illa signa et nomina requirant, pro
 qua etiam nullam aliam uidentur admitti.
 Tunc quod eadem iure quo suis rebus conadent
 in. tamen specijica et generica, eodem etiam
 eandem alijs rebus debent conadere, ut
 eadem iure ipsas quoque res, per noua signifi-
 cas illas pronuntiare.

Quod in quarto ipsas res uel extra intel-
 lectum uel subiectum etiam in ipso intellectu
 tenentur et uersales tunc in predicando, tunc etiam
 in iudicando ut uouent. Ita contra Epicurum et
 Stoicos docent alij Philonem tunc Aristotelium
 tunc Platoni; et quoad Platonem conadent
 uel in ipso. ut. seq. quoad Aristoteli est res; ita
 uel in ipso. ut. seq. q. 1. merito scribit: Reuera
 nemo q. fuerit in arte uersatus negare potest
 illa in rebus. Vnde Burleus q. in summis
 fuit Nominalis, et Paulus Venetus egregius
 Gregorij Arimanesis discipulus, postquam hanc

Ligerunt non potuerunt o' p'ferre. Vt in
modu' realium. Itac dicitur. Clarissimus apud
Aristem e' locus. 1. Peri. c. 5. in quo dicitur ip-
sas res non signa et nomina vera quae talia
in Vt, ut hominem, et in singulares ad illas
ac statim Vt illa officia describit, quae paulo
ante demonstrauimus nominibus competere o' posse.
Item in. 7. Met. Tex. 35. ait: Homo et equus
et q' ita se habent, in singularibus sunt: et Vt
quidem ex forma et materia vniuersali constat
(certe non de nominibus loquitur) Singulare
a. ex ultima materia. Et textu 3. g. Horu-
m aut at, inquit, quod fit ex aia et corpore in
Vt, quod autem ex hac officia et hoc corpore
singulare. Itac et plurima Aristis loca, la-
tidia sunt, quam ut nominibus ac signis nomi-
nalian possint accommodari. Plura videri
possunt apud Toletum, Corimb. et p'getti apud
Dandinum, in. 1. de officia. com. n. 17. et etiam
ueteres Aristis interpretes pro eadem conclusio re-
fert. Haec probatur eadem conclusio.

Illud est, quod aliquo modo unum phorim inesse
 ac de ydem predicari aptum est. Ut ex his unum
 hanc in Sophyrio concedant. Sed ipsa usq; noia
 significata tales sunt ut Jeq. art. ostendunt;
 non a ipsa noia ut iam ostensam est. Ergo ipsa
 res sunt univesales, non autem noia ac termini.
 Quia tamen hinc noia et concepty iuxta superioris scrip-
 ta instrumentaliter predicantur, ita forte dici pos-
 sunt in predicando. Non qdē principaliter sed
 instrumentalia et per qdē inflectā deno-
 minationem desumptā principaliter a rebz unives,
 quibz quarū digna sunt.

articulus Quartus.

Univesalia sunt corporalia ac
 corporis exptia, et ac se ipsa sunt
 a rebz singularibz et sensibilibz distincta.
 Primum hanc tenens contra Epicureos ostendit
 Univesalia ēē meta figurata metag, Entia
 noia in nudi solisq; conceptibz posita et dem-
 se contra Stoicos, ēē metas terminos ac nra

sed res ipsas, hinc a. quoniam incorporea sunt, et
Deus, Angeli, anima rationis, quae in corpore
Caelum, et quae coelo continentur. Quae ratio, et
mouetur etiam a Porphyrio an. Universalia
sint res corporeae an incorporeae. Et neque testis
eiusdem, an res Universales et ipsa sint assen-
sibilibus singularibus diversa et separata; atque
ita alicubi locorum separatim subsistant, sicut
suis Individuis Sensibilibus; ita tamen per illa
non cogitatione ab iisdem separari audi-
stingui soleant.

Et Aristoteles Platoni praetori suo passim haec
tribuit satis absurdam circa Universalium
opinionem quod existimaverit Species uni-
versales rerum corporearum et Sensibilibus, esse
Ideas quasdam, hoc est incorporeas et
situates substantias, et ipsa a singularibus suis
quas sensu percipimus separatas, atque in certe
quodam loco, sive in aere, sive in conca-
Luna, sive in aliquo stellato coelo, aut for-
ipta mundum per se existere, quae ratio

homo peculiaribus aut distinctis non potest
intelligere sacrum mysterium homine univo-
co. Utique. Quare sicut Plato et Aristoteles
et alii homines individui realiter a se distinguuntur
atque extra sese existunt separatim ita quod
ab his homo cōis et uniuersalis separatus
uidebatur huius opinionis auctoribus.
Atque ita sentisse Platōem iam fere multi exi-
mant quamuis plures alij uiri doctissimi apud Do-
minum in lib. de Aia. dig. 8. dicant Platōem
per Ideas nil aliud intellexisse quam uel ipsam
Deum, uel certe Ideas singularum rerum quae
aeterno in mente diuina existunt. Nam quia
creati artifices ante operis alicuius notitiam
mente eiusdem operis Ideam atque exemplar per-
cipiunt, atque ad eius imitationem opus sibi operatum
efficiunt: Ita Deus ab aeterno et aeternum
dum conditam singularum rerum Ideas in suo
diuinitissimo intellectu habuit. Quae sane calu-
ria de Ideis uera ac christiana est, docetur
a uirō Theol. in 4. part. 7. 11.

Et haec de Platone de Deo, quod dicitur, quod
 universalia a singularibus separata sunt
 et primo: Universalia a singularibus non modo
 separata a suis singularibus, quo Plato docuisse
 asseritur ab Aristotele, ut bene probant etiam
 omnino p. a. 2. et alii et ratio breviter ad
 quia contradictione involuit: Dicere quod uni-
 versalia a singularibus suis separata sunt, est
 et in. Universalis ut ponunt Platonici, et non
 esse quia Entitas realiter in se indivisa, et ab
 alijs tan singularibus tan Universalibus
 distincta, non est Universalis sed singularis.

Dicendum vero. Prima 3 Universalis
 nempe Genus, Speciem ac Differentiam a suis
 inferioribus, realiter distingui non posse.
 Probatur. Quia nil potest realiter in
 reo predicari de alio a quo realiter diff-
 erat. Sed ista 3 Universalis realiter
 et in reo predicari debent de superioribus
 sicut: Ut Genus de speciebus. Species de individuis.

et differentia de utriusque. Et per hoc patet sal-
tem quod dicitur Platoni esse. Et per hoc patet
in his predicamentis. Societas est res. Et
est res, etlibet est res. Et unam eandem
separatam loquere de ys predicari quod
non potest. Quia nil de alio certis-
sime predicatur saltem in dicto nisi
nisi; sed Idea seu Plato Platoni cas non
necesse Individuis; Ergo non potest de ys pre-
dicari. Dicendum tertio duo posita
sunt Universalia, scilicet Propria et Accidentia
Realiter quidem a suis singularibus magna differre
sed a substantiis emanationis et inhaerentis quod
respectu et est. Universale constituitur
realiter distingui. Ita cor sententia
quae declaratur exemplis. Nam calidum
seu calor supremus cum siccitate a singularibus
calidis et calozibus non magis differre quam
homo cor a singularibus hominibus; Sed abige-
nig. Et de proprietate et ex quo emanat
liber differre. Eodem modo flous et albus

in lingua ubi albis et subditi non differunt
 realiter, sed ab illis substantiis quibus respondent. ut quibus
 cygno, lacte, faciete. ^{Itaque} ubi his conclu-
 sionibus respondendum iam est ad tertiam quae
 dicitur a Porphyrio posse esse quae quavis facie
 possit solvere. Ad secundam dicendum
 quarto. Quae Universalis est corpora. ut quibus
 heros, lapis, equus, aliusque substantia, quae in categori-
 a substantiae supponuntur corpori: neque solum substantia
 corpora Universalis sunt, sed etiam acciden-
 tia quae in eisdem corporibus inhaerent. ut quibus
 albedo, calor. Dicendum quinto, quae
 Universalis est incorporea, huiusmodi doctrinal
 sententia sicut Theologorum sententia sunt facta
 ydola, et anima rationalis et accidentia ut resque
 propria vel coia. ^{Ad}
 extremum addo esse Universalis sit
 non solum connotativa adeoque iuxta coen doctri-
 nae Diatribicorum apud For. 8. Inst. cult.
 questionibus a Porphyrio, aliusque

201
pluribus d. inq. Propositionibus materi-
li suo significato capiatur et supponatur.
Deo habens tantu repositum et, quia
Genus Species seu Universale sit quod ma-
teriale significatum. Cuid autē sit quod
ad formale in posterū restare applicandū

Articulus Quintus.

Quomodo res Universales fiant
an sint.

Vt haec questio explicetur supponenda ē ex
n. 1. et ex . 9. 7. Proenj. a. s. quod in
Bōtio, S. Thoma, et Scoto eōs sententia
docet, Universale et Universalitate in aō
proposito, et nōra dā Intentionis ac signi-
ficare secunda Intentionē Obiectivā in-
telligi. hoc ē. Aliquam rem intellectā ut in-
tellecta ē, vel ut clarig dicam pro in-
damento tenoto C quod Logici vocant
Substratum et materiam tenotam Universalit

res habere se quod intellectum; pro funda-
 mento proprio aliquam coram fornicatione.
 Deinde aliqua ratione rationis quod aptitudine sal-
 tem et in actu primo utrumque, primum autem
 seu rem intellecta ut intellecta est subsequente
 cuius hinc est adeo generationem scripta ad natu-
 ram universalem et universalitatis suffi-
 nitur, sed omnibus rationibus intentionibus coram
 quandoque etiam singulari et singulari-
 tate, predicatur et subest, et similia nomina
 secunda intentionis significant res intel-
 lectas et sunt intellectas cum ratione rationis
 eorum subsequente, ut in cit. a. s. diximus.
 Quare magis in specie hoc declarandum primo
 quibus conditionibus affectu debent esse res illae quae sunt
 fundamentum rationis universalitatis sex rationibus
 universalium. Ad haec qualis illa intellectio, quae est
 fundamentum primum eisdem rationibus et universalitatis
 ad aptitudinem inignori sub ipsa ratione universalitatis
 et quomodo ab aliis rationibus primum su-

per se non est illud quod est in se quandoque impossibile est alie
 quod est genus illi species nisi etiam sit etc. Fundame
 tam huius opinionis est quia istiusmodi Enunciatio
 videtur esse vera etiam si nulli illius abstractus in
 rerum natura existeret. Ita si nulli ab omni
 possibili est, cum u. g. dicitur: Multa sunt animalium
 species. Multa sunt genera Herbarum et hortarum:
 genera sunt a Deo unia rem genera et species:
 tres homines sunt eiusdem speciei: et omnia alia eius
 sunt genera: varia herbarum species crescant
 in hortis etc. Ergo constant ex predicatis
 prima Intentionis, atque ad hoc ut aliquid sit
 et in se si eatur genus aut species, nulla opus
 abstracti abstracti requiritur.

Sed respondeo huius fundamenti antecedens et
 consequenti a falsa esse et dico ista nota
 esse predicabile, genus etc. in presente nota
 est totum omnium nota esse nota de Intentionis
 et proinde si nulli illius foret possibilis, nullas
 omnium species, nullaque genera futura, et admissa

eadem hypothese, res rei gratia nec spacia
inter se differrent vel conuenirent. Deinde
addo, res quidem illas quas nos Universales
Singulares, et genera, et species, et diffinita, predi-
cata, et dicta, vocamus, spiritibus sanctis
sancti Deus oem plurimam conuenientiam diuine
rei et abstractentem annihilat. Sed quia
illa suppositione futurum ut haec secundam
Intentionum Denominaciones et appellationes
rebus non conuenient. Igitur haec opinio o
nera, quia ad id requiritur unitas et ap
do existendi in pluribus et de id predi-
catis. Sed res considerata prout se habent in
pluribus opinionibus o habent tale aptitudinem
sunt .n. singulares, affectus unitatem Indi-
iduali per quam ita contrahuntur et detur-
antur ut ipsis repugnet in pluribus. Est
praeterea manifeste haec opinio, contra id
et contra, eius Interpretes quod

res q' habet esse, necesse est videre apud solentia
et hinc conuenit et alia...

Quare ubi et uera sententia e' ad vte p'te p'p' necessario requiritur
tam sine vniuersalitate necessariae om' a' vte illud, nec quavis sed
et a' vte p'te, nec etiam quamcumq' sufficere sed tantum abstractiua.

illa dicitur q' dicitur abstractiua, seu abstracti
o'io p'prio e'. Ita necessariam esse ut absq'
ea nulla res possit ee vte, pro qua sententia
intelligenda notand' e' Sol. hinc. q' 2. fund.

z. ubi a' 2do. Phys. Super sep. 18. et Coripab.
q' 1. a' 1. et 2. et aljs; abstractione hinc non

simil' p'io reali abstractione, qua n. q' r'at'z
hinc vte a' abstractiua et p'ci' dicitur sed p' hinc
logice et intentionaliter ip'io ea que ex S.
Thoma opusc. 70. q' 5. a. 3. describi p't:

Offio Abstractionis.

Cogitio qua aliqd' cognoscitur sine illo, cum
quo a' parte rei n'um vel coniu'ct' e'.

Est in hac potestas seu pot'z inbecillitas
p'ri' illud, ut res q' a parte rei coniu'ct' imo
vna snal' seorsim percipiatur ut albedine sine

pariete et tota cum sine Individuo, ut quibet
si se experitur, et in Doctio in Corpore
1. 1. conu. 2. conu. docent. Dividitur a

Jota abstractio de Intentionalis abstractio coiffine sanpta a te
gama, dividitur in leto in SENSITIVAM et INTELLECTIVAM
Sensitiva et Intelle

Sensitiva e cum. n. q. nra cognoscimus solam
poni subedine absq. sapere et alij eiq. con
accidentibz etc. hic sermo nobis tantu de

Intellectiva abstractio e, que a S. Tho
par. 1. q. 38. a. 1. dividitur in complexam
et incomplexam. Incomplexa seu simplicem. Complexa pertinet ad

San operatione illatq. et nil aliud e que
Enunciatio negativa, qua aliqd negantq. dicitur
quo cu a parte rei conuertitur vel non e

Ut si dicamus paries non e albz, Petrus
non e homo, Homo o e at. Incomplexa

pertinet ad prima menti opoem et prima
Conimb. vocatur, qua tunc fit, quando

simplices apprehensiones et conceptz, quod
cognoscunt ea, qua a parte rei conuertita sunt.

NB. abstractio simpl
plex, Incomplexa
praevisu sunt
synonima

Philosophia abstractio est conceptus hinc, deo, lapis, al-

... abstractio est conceptus hinc, deo, lapis, al-
... abstractio est conceptus hinc, deo, lapis, al-

... abstractio est conceptus hinc, deo, lapis, al-

... abstractio est conceptus hinc, deo, lapis, al-

... abstractio est conceptus hinc, deo, lapis, al-

... abstractio est conceptus hinc, deo, lapis, al-

De abstractione
Incompleta est
Philosophi pro
ma, sed de comple

Provisio: ista
abstractio dividit
in habituales

representant uniuersa natura abstracte sine conditione
nity individuantibz, ut in philosophia natural. et metaphisica
representant, ut cum Scoto docet dea et alia loca
et alij non e Logica tractati, sed e Logica
et Metaphysica. Quare omnia habitantia et

*Istio abstractio
nis, intellectus
Incompleta, flecto
alis.*

abstractio, tractatione, flectio e illa qua fit per concepti
nis, intellectus formatem, q e actualis similitudo et cognitio
Incompleta, flectio sine alio, cum quo a parte ei coniuncta
est: et hanc abstractionem omnes reales uniuersi
ni consensu necessariam etiam esse ad uniuersa
sue et uniuersalitem constituendam docent.
Ratio e, qd res non possant e uniuersa nisi
habeant unitate aptitudine ad id in multis et
de ysdem predicandi. Sed si conate hoc
cum Individuantibz differentijs considerantur
ne per diuina qdem potentiam in alio alio uel
in pluribz et uniuersis existere possant; Atq id
quod non habent talem unitatem nec aptitudinem
per se manifesta e, et nominalium arguuntur.
Nam Socratis natura ut in Socrate
p ipsius individuantem differentiam unitatem et

contracta quod dicitur per nullam potentiam in Platone et Aristotele.
 et. n. dicitur in hypothesis, et non est in Platone
 neque Aristotele. Ubi ergo est abstractione mentis per quam
 natura non quidem realiter mutatur; attamen absque
 inferioribus differentijs consideratur, ut sic con-
 siderata una est et apta non magis in uno in-
 dividuo in alio .u. g. in Socrate quam in Platone.
 Hanc doctrinam insigniter confirmant et contra Noui-
 stas illustrant verba Boetij quae sub fine l. 3. in Topi-
 ca Cicaronis ita leguntur. Plato Ideas quidem
 ponebat, id est species incorporeas quibusque constan-
 tes et per se ab alijs natura ratione, id est, rea-
 liter, separatas, ut hoc ipsum Homo quibus
 participantes coetera res ~~hominis~~ homines vel animan-
 tia fierent. At vero Aristoteles, nullas putavit genera
 et species realiter, ab individuis separatas et substan-
 tias; sed intellectionem similitudinem plurimorum
 inter se differentiam substantialem, quae vel species
 non putat esse. Nam cum homo atque equus differant
 rationabilitate atque irrationabilitate: horum
 intellectus similitudo efficit genus. Nam similitudo

eg. et hōis juxtapōitū, in eo dīgnitate
atq; animā atq; sensib; quō multa
efficiat at: ē atq; sōta animā sēp
sua. Igr. hōis atq; equi sōtū dōs ē atq;
ē genus. Russas tū Bīato atq; Cicero
mā nō accidētib; dīstāt. Nōm sūm
fūda quē ē humanitas ē abstractō d' intellectū
atq; aīo formata, Species ē. Huc Boetī
et plura ibīdeū. Similia l. 3. in Logīc
com. 18. et l. 1. com. 2. habet.

NB. hōis **I**X dīctis sequitur cōis quādā et ad hāc
doctrīnā de tri- intelligēda utilīssīma doctrīna quā sūm
plūcī statu Nāc. S. Thomas. opus. de Ente et aīa. c. 7.
et opus. 42. c. 7. et alībī sēp, et q; eo for
Coniūb. et alī cōiter. Natura n. unī
rei. u. g. equitas, humanitas, habet dupl
ē, unū a parte rei quo in suis partī
larib; inexistit: Alterū obiectīve in Intel
lectū abstractō, quo concipitur, et cū re
kōm de null' aliq; creatū natura. effectū

Itaque regulariter nature naturae ab eo ut apparet, vera
est in re et in intellectu, et bene probat
S. Thomas in 2o q. 1o et aliter in 2o q. 1o
quod a simpli condatu habere dicitur. In
non vocant Coimb. q. 4. n. p. in fine, et For.

Met. c. 28. q. 3. Jert. 4. Statu existenti
re realis vel contractionis. Secundum, sicut
existentia obiectiva. Tertium statu effectiva
et solitudinis. Præterea S. Thomas, ubi

1. Statu.
2. Existentia realis
et contractionis.
3. Existentia obiectiva
4. Effectiva et solitudinis

Co. c. 4 et varias in opus. 58. docet naturas
rerum pro varietate horum statuum seu con-
siderationum, varia quoque prædicata competere.

Natura absolute in statu Effectiva sola præ-
dicata essentialia et propria seu necessaria
quæ ex essentialibus emanant conveniunt. Ut in

S. Thoma. docet Scotus hic. q. 2. et
Sagretz. disp. 6. s. 3. n. 3. et 6. et in For.
loc. cit. Coimb. q. 4. n. 3. s. 3. parag. In de
S. Thoma. Caiet. de Ente et Effectiva. c. 4. cor.

4. Unde homo in quantum homo est rationalis et
et existens, et forma etc. Item visibilis discursivus etc.

Unde in Nature in statu existentia sa-
lis seu ut existit in singularibus conuenit
Accidentia realia quod sed tantum in
contingenter de ea predicantur ut in fine
Misticam amouere sicut et. Denique de
naturae in statu existentia Obiectiva. Quae
Secundo Intentionaliter sumpta d conuenit
sentia rationis q etiam dicitur Accidentia
intentionalia, et relationis rationis Logica
et predicatum, sicut, Vt, de de qd. rati-
onibus plaza erudite docet Caietanus. sup. c. 9.
et For. et Coniu. lois citatis.

Secunda Pars Articuli.

Quibus conditionibus debeant accipi res
ut sint et dici possint Vniuersales

Iuxta eam Philosophorum doctrinam qua probatur
pt, ex dictis. n. 1. supra duae conditiones requi-
sita ut res fiant ac sint flr Vniuersales.

Primo Unitas. deo septimo *Expositio in philosophia*
de deo genitum predicandi. Tamen in habitu
conditionum explicatione multa ac difficilis con-
sideratione sint. 4

De Unitate

Primo intelligenda Universalium unitate ex Metaph.
Sciendum est primo quod bene docet Carthusius,
opere de Fide. c. 4. q. 6. a. 1. Unum in
concreto idem significare quod Individuum,
quam testatur *Philos. in. s. Met. c. 6.*
et non his verbis. Unum enim eam quod
divisionem non habet, ea ratione qua non habet
unum dicitur. Hinc substantia una, idem est quod
forma indivisa et linea una, idem quod linea
indivisa, et panis unus nil aliud quam panis non
divisus. Unitas autem in abstracto idem est
quod Individuum ac describitur. Negatio
divisionis. Ex quo sequitur ut sit nomen negati-
vum, et si stricte accipiatur Privativum, ut cecitas.
Sicut cecitas proprie dicta, est negationis

577
vel potentia nihil in toto ad videndum apto
Ita unitas ubi est et proprie dicitur in nego-
no divisionis in toto ad dividendum apto.
Porro sicut cecitas per improprie in corpore
absq. connotatione aptitudinis in eo toto de quo
affirmatur. ut cum. u. g. Talpam vocamus cecam
vel lapideam statam: Ita unitas sapi sine
Iurislate et improprie, prout si quis sine
rationem huiusmodi, sine aptitudine tota
ad illam. Corimb. cum necessitate prop-
dictam unitatem privativam vocant. Improprie
dictam, Negativam tri.

Sciendum e secundo unitate q. ad nom. no
positu spectat duplici e. Alia. n. e. uni-
tas conceptus formalis, Alia conceptus obiecti-
vi. Prior ex eor. Intia rebz conceptus ex-
tingua e. sicut ipse conceptus fatis, a quo o
differt. Et quoniam sub hoc fatis. est. t. n.
plures unum. tunc eo quod aliquid unum aut aequal
(ut plures unum nomen tractantes) aut poliar-
tar, aut habent, aut ad aliquid unum iust;

sic etiam plures hinc una imagine dicitur hinc unice
 concepti representati per exemplaria Denomi-
 natione et aliquo modo unum dicitur posse. Posterior
 tunc unice concepti dicitur non est extrinseca
 zelos conceptis ut prior, sed ipis in se con-
 sistit. Eam Artes t. 12. sub fin. cap. distin-
 quit in 2. membra. nempe in univalem
 DIVERSAM, SPECIFICAM, GENE-
 RICAM et ANALOGICAM. docetq. inter eas
 hanc esse anteriorem ut posterior super ad-
 eundem regatur. Et o. utriusque prior poster-
 ioribus. Nam quocumque numero, specie quoque
 una sunt inquit ibidem. Quocumque vero specie
 non etiam numero sed genere unum sunt id.
 Metaphysici Artes interpretatur utraque uni-
 tatem genericam scilicet et specificam fere
 uno nomine formalem vocant. Et quod atti-
 net ad unitatem analogicam non est hic locus
 proprius de ea tractandi. Quocumque tamen et
 formalem omittere o. possumus cum sine ra-
 di saltim cognitione Universalium essentia

511
ignori regnat. Quare secunda inter quae
Numeralis seu Individuales unitas a ratione
describatur. Indivisio in principia indivi-
dualia. vel. Negatio Divisionis quae per
Differentias individuales fit. Ex concreto
vero unum numero e singulare quod per differ-
individentes dividi non potest ut dicitur
Plato Bucephalus, ista linea, haec albedo.
Numero. n. unum dicere aut singulare aut tres
3. Met. 7. 14 ait differt, ita enim prop-
tate dicitur quod unum numero e. Vnde
n. quod in his. Hinc unitati opposi-
tur divisio et multitudo numeralis quales in-
ter se habent Plato Socrates Bucephalus
haec linea et haec albedo. Sunt enim di-
ta a se invicem per proprias ac distinctas dif-
ferentias individuales. Ex ista declarata
sequitur si naturam humanam a Platone
et Socrate intellectu vero abstractam esse
non amplius sed esse existentia realis sicut
probat. Tali abstractioni obicitur reflexio

Quasi dicitur in principio sequitur tunc primo dicitur
 non habere unitate numerica
 unitate numerica y omni sententia con-
 sequitur non dicitur tunc rem Individuante
 differentia; Atque humana natura iuxta hypo-
 thesim abstracta et mente seorsum e, ab oibz
 Individuantibus; Ergo abstracta haec
 e hoc ipso ab omni unitate Individuali; Ergo
 ut sic abstracte considerata nulla habet
 unitatem Individualem. Sequitur secundo
 naturas rerum ita precise consideratas nullo modo
 habere aliquam divisionem seu multitudinem indivi-
 dualem seu numeralem. Quia multitudo ut Meta-
 physici docent aliud non e quam multa unita-
 tes, atqz ois divisio numeralis fit per differen-
 tias Individuantes. Vbi igr nulla unitas nu-
 meralis nulla qz Individualem differentiam sunt
 ibi etiam nulla e multitudo numeralis. At in
 praesentia hypothesis ponuntur naturae rerum ab
 unitate et differentijs precise; Ergo carent mul-
 titudine et divisione numerica. Quod confirmatur

ep. 8. In qua, q. in opus de Ente et
Socet natura in ista essentiali natura
plures, unitate scilicet et pluralitate
rica, ut nota interpretatur. Notandum
Ergo multo minus natura in ista existentie
directiva habet talem unitatem aut plurali-
tem. Sequitur Tertio idem de natura et
unitate generica respectu differentiarum
specificarum proportionaliter iudicandum.
Et quod modo de natura specifica respectu
differentiarum individuantium conclusimus.
Dicendum quarto Unitatem formalem quae
essentialis vocatur describi ex Aristotele
ca. 7. 8. hoc modo. Unitas formalis est
unitas rei in se in predicatis essentialibus,
hoc modo. Indivisio rei per differentias
formales, scilicet genericas vel specificas. In
creto vero unitate formali unum sunt, q. 10
sunt diversa quoad differentias ac predicata
essentialia seu formalia, ut homo, canis, equus
unum sunt quia omnia animalia inquit Aristoteles
5. Met. 8. 10. Rite etiam ab Aristotele dicitur

quoniam predicata essentialia uniuscuiusque sunt plura
 et solent alia magis alia minus, coinciderunt prae
 propria. Non hinc predicatum essentialiale uniuscuius
 atque ipsi propriam est rationale. Generalius et ipsi
 can. brutis esse est animal, et sensitivum, eorum
 cuius adhuc est vivere et corpus et substantia. Ita
 cuiusque sui variam esse posse unum factum, et divisi
 onem formalem. Hoc enim in essentiali seu for
 mali a predicato Substantiae, est nam forma
 liberum cum omnibus reliquis substantiis creatis
 quae sunt. Et in eodem divisa sunt a Quan
 titate et omnibus reliquis accidentibus: Eide
 mque cum brutis intercedit individuum atque
 hoc quod Individuum est, et sensitivum
 licet ab eisdem divi datur quoniam aliud predi
 catum sibi essentialiale et proprium quod est ratio
 nale. Similiter licet inter Socratem et
 Platone sit et divisio Individualis propter
 Differentias Individuales: formalis tamen
 est eos nulla est ratio in Rationali et
 omnibus aliis essentialibus seu formalibus predicatis

conueniunt. Diferentia igitur generalis et particularis
alis, ut uisum. generalitate per numerationem
dum differentis indiuiduantibus de maiore
et formalis uero a specificis et generalibus
tunc quia numeratis, negat diuisionem. formalis
differens indiuiduantes fit, formalis uero
negat diuisionem in predicatis conuenientibus
tialibus. tunc quia numeratis nulla diuisionem
in predicatis aut differens inferioribus
admittit formalis a prout in conuenientibus
et uinc conuenientibus predicatis consistit, ita
plures aut potiores infra se diuisiones potest
aut admittere potest. Hinc licet hominis
canis formali unitate conueniant in specifico
tuo et alii, ac ceteris predicatis superioribus
Ad hanc quoad inferiora et uinc conuenientibus
predicata diuisionem ac diuersitatem habent.
Nam homo est rationalis, canis uero irrationalis
bilis et latrabilis. Deinde hoc hominem
per differentiam indiuiduantem consistit in
sibi propria ac singulari. canis uero

Etiam quae in singularibus conuenit. Ergo hinc
p. p. Impossibile natura humana a parte recta
existere ut Plato existimauit. Tunc dicitur q. non
lecta abstracta uel cogitatur habere formam
ucl unitatem a qua etiam denominari potest
aliter formaliter una. Ita etiam p. multiplicati
one et diuisione individuali aequat numerati
lem unitatem atq. etiam diuisionem numerati
ya tamen formalis unitas qua talis non est
itur manebit utiq. adhuc etiam in individuis
numeratim realiter diuisis. A qua formali
unitate ipsa individua saltem secundum Aristotelem
tenent inter se una denominari. Ergo q. p.
tant hanc unitatem p. diuisione et multiplicati
one per uaria individua omnino amitti ac deservi
fficientia a unitate opioem sequantur. Quia
nulla unitas amitti potest nisi p. eam diuisi
onem negat sed diuisio individualis p. q. p.
individuales fit a formali unitate non negat
sicut nec specifica unitas generica diuisione
negat, quod p. se manifestum est et op. co. con.

venatur quia ea q unice differunt ut dicitur et illa
 co. non de ipso differunt accidit et forit dicitur.
 ut n. 14. p. 10. concedit. Neg ea qd specie co
 an gura. Ergo unitas formalis q tantu e Indivi
 duum predicatis formalibus et essentialibus unita
 tur nec corrumpitur p divisionem numeralem
 q fit in solis predicatis et differentis individua
 libus, ut in Met. fusius probabitur.

Sicendum quinto pter unitates hactenus recessitas a For.
 s. 2. Met. c. 28. q. 3. s. 2. et 4. que sequuntur
 Corin. hic. q. 2. a. 1. et a. 2. cor. 3. et dicitur
 disp. 6. s. 2. n. 10 et 11. addi aliam unitatem qua
 vocantur precisionis et hoc modo probant et ex
 plican. Si humanam naturam inquit a suis
 singularibus quibus inexistit vel animal a suis
 inferioribus speciebus abstrahamus certe hinc nec
 at. Dem ita abstracte concipiuntur et a suis infe
 rioribus differentis liberata, obviuntur intellectui
 abstracte carent o divisione q per infetio
 na predicata fit. Ergo sunt indivisa, adeo una
 ergo habent aliquam unitatem. At numerate habere
 non possunt quonia si ea sunt abstracta, nec etiam

formalem tantum habent, quia formalis est ratio
divisionis in formalem, et in aptitudinem
aptitudinem; Sed haec unitas est negatio divi-
sionis in predicata inferiora cum aptitudinem
autem primariam est non pura negativa ut in.
Differunt tamen a Fon. Soarez tota
et Corin. q. 4. a. 3. f. 3. paragrafo in de
deada. Nam Fon. docet eam unitatem etiam con-
nere Naturam absolutam in statu entia pro ante
telle opacem. Soarez vero et Corin. p. 4. a. 3. f. 3.
non nisi naturam absolutam in statu episto-
licae obiectivae competere. Denique utriusque
unitatem aint esse duplicem Genericam
et Specificam. Genericam qua quae, a spe-
ciebus suis abstracta ita una sunt ut tamen
sint apta per species et specificas differere
dividi ut fossa corporum vivens animal. Spec-
ificam aint et quae speciebus ab individuis
convenit, et quae species sunt una cum apti-
tudine divisionis in differentias individua-
les, ex quorum Aristoteli apud scilicet

Unitatis et duas formas per se
 formae etiam formalis unitas partibus
 per se per se unitas etiam. *Scilicet* *Comib. b. p. 2.*
 differant tamen quia formaliter
 unitas negatur et incapax divisionis
 est. *Comib. unitas numerabilis, ut etiam nos pau-*
te diximus. Sed unitates praecisionis sunt
corporeas et amplexantur aptitudinem ad divi-
sionem negatam homo enim est et ab in-
ferioribus abstractis aptus est in eadem inferiori-
bus, et per illam multiplicari. Plura de huius-
modi unitate videri possunt apud Comib. et S. Thomae
et S. Bonaventurae quae prima videtur cogitari.
Iuxta nostram sententiam sit prima assertio.
Unitas conceptus formalis ordinariè quidem etiam
concurrit ad universale neg, tamen propter necessarium
et neg, etiam sufficit ut per eam res universales
constituantur, adeoque non est unitas universalis
ita ut. S. Thoma et Scotus docent autho-
ritate citati et in sequentibus assertionibus citandi
et in eorum sententia contra quosdam quosdam opinari.

tauto noie deum refert p. dist. 2. q. 7. l. e
Prima pars assertiois, quod unius formalis
conceptus ordinis ratione concurret ad unius
entis et univocitatem demonstrandi claret
ex p. huius a pte patet. Hanc hanc unius
o differt a conceptu formali abstractio
quem ibidem ostendimus e natum
Secunda pars quod non sit epte varia patet
tum qd si iuxta sententiam s. Thomae et
Tomistatum, natura p species intelligentis
representarentur universaliter hoc e absq
Individuantibus differentijs foret univocum
ut ydem authores docent et omnes concordant
Et quamvis haec sententia minus probabilis sit
ostendi tamen neq, Absq rationem neq, p
nalem conceptu sit neq, eiusdem conceptus uni
tate numerden epte variam e: tum qd
et abstractio univocalium ab inferioribus
o fiet p unu tantu sed p plures conceptus
nilominus si res abstractae forent univocum
ex oim sententia neq, tamen haec ullam habere

possant unitate univocalem extrinsecam. Ergo si
est, cum unitate non est, sed qd accidit in illa
necessarian est

Istia pars quae hoc extrinsecam unitas non satisfi-
cat debeat ab hinc in citis qd locis qd plus mi-
sunt in qibz singularibus aut univocalia in se et
univocale describit unum in multis. Et in hinc
non avertitur, a Confirmate q. Met. q. 7.
post ordinem hinc qd etiam alias analogas sine
equivoca a consilio forent univocalia qd
multa ex is unum conceptum formale habere
solent, ut ex coriori probat Suarez. Disp. 2.
n. 9. tunc qd unitas conceptus formalis
ad multa saltem analogas. n. q. ad Lats.
et Accessus, non sufficit sed per eam
necessaria etiam e unitas conceptus obiectivi
ut cur. 8. Thoma probat idem Suarez.
cit. s. p. n. 17. et tota. s. 2. eo qua ipsius
doctrina evidens est quam in probabiliter
esse a quibusda pro contraria opinione citetur.
Sicut ad analogas non modo unitatem conceptus

foras ad etiam obiectum conceptum
quod ad universalia quod debent ad universalia
Deinde eadem. §. 2. n. 12. idem autem est
conceptui habere obiectum in se. et
In omnibus n. 11. ait foras a qua proprie natura
una, non esse ipsa conceptum merum. §. 1.
§. 1. n. 2. Et etiam clarissime contrahit
necessarios locos. Denique diff. b. §. 1. b. §. 1.
probat universale fieri per diversa et
solutam abstractione. Quia in natura
sic concepta in se habent veritas, et
tas ratio, quia habet unum conceptum
Indivisibilem in plures similes; habet
coincidentem seu aptitudinem ad in se
quod predicatur de. Et licet aduersarij
contra nos obducant doctrinam eorum
n. 12. traditam nil tamen pro se
quia Suarez ipse non dicit quam
denominatur abstracta seu universalia
concepta per extrinsecam denominationem
conceptu de sumptum, patet et per

extrinsecā denominatione de se vel quod extrinsecā
 rationis vel cognitionis quae utitur doct. Cant. op.
 Ette. c. 7. cor. b. n. ff. idē docuerat
 Saarez. in disp. 2. p. 2. circa Obiecti
 non concepta. Ex his quae concepta licet tota
 adiectiva potest habere obiectivam unitatem, nil
 minus tamen recte ac vere. n. 15. ait praesens
 abstractivam illi realiter non competere sed p.
 extrinsecā denominatione extrinsecā a conceptu
 reali peti tā. Sed non videtur adversaria
 auctores advertere longe aliud se si q.
 abstractivam universalem alicui extrinsecā
 denominatione convenire quam si dicat ipsa u.
 universalem alicui ita competere. Prig.
 et afferitur a Saarezio. postea neg.
 ab eadem lingua afferitur. Cuius potest
 n. 11. ubi ex instituto agit de u.
 universalium eam his verbis describit ex
 consistere in Individuone alicui
 non conceptu formali. In pluribus
 sub eodem nomine et eadem aptitudine
 si Saarezio unitas u.

121
necessarij ipse natura. In quo certe non
rationis non est. Sed tunc male. Nam ipse natura
multo magis eadem est extrinseca denominatione
et manifestum est. Tamen in probabilitate
necessaria episcopi tribuitur. S. Thomas quodammodo
S. hic doctor episcopi et universalium abstractione
per species intelligibiles ante conceptionem formalem
per se in parte sensum etiam interpretatur. In his
illud Averrois pronuntiandum in Opusculo. 5. de quod
necessarij per se citant Intellectus. In
necessaritate in ab intellectu agens in t. S. Thomas
mas loco citato. Deinde ex eo quod idem ab
abstractionem conceptum vocet necessaritate et
tentionem universalitatis aut contra nos procedunt
dudum. Quia formalis conceptus a. S. Thomas
causaliter tantum vocatur universalitas et est
proximum universalitatis fundamentum et ipse
conditio sine qua res sunt uterque non possunt, quia
uis sunt uterque non sunt per se extrinseca denominatione
sunt sed per rationem universalitatis fundata in
te formali et aptitudine ipsarum et non
docet idem. S. Thomas in 1. parte quodammodo.

1. et q. 7. de potentia. a. in ely. et in 7.
 Met. l. 4. et alijs multis in locis. Dicitur e
 Nam dem concepty abstractionis intentionis
 aessentialis eodem sensu, non tñ secunda Obiecti
 ue sñ Prima formalis vel quod sit in
 pars secunda Obiectiva. Cum S. Thomas
 consentiant Caiet. Opusc. de Ente. c. 4. in comm.
 et .7. q. et Capre. in 3. dist. 9. q. 3. a. 3.
 in responsis ad arguta pro 2. concl. Vbi expresse
 offert individua eisdem speciei non uide ee eig
 eadem rationis h. rño sumatur pñr pro conceptu for
 mali sed et Obiectiue pro conceptu Obiectiue
 Quod in eodem art. sapig repetit; Ergo nec
 S. Thomas nec eig discipuli aduersaria
 pñr nostram opinionem sequuntur.

Deniq; quod ueritas concepty falsi no sufficit
 ad ueritatem probari pñr eodem arguto
 in. art. pñr. concl. 3. nulla rñia ee u
 ueritatem in predicando ostendit. Nam ee id
 quod ueritas debet ee rñia in multis arguta
 ee. quod predicari dicitur, ut suam ueritate ostendat

atq; in actualibus praedicacionibus non manent
eadem unitate; Sed nulla res dividitur in plu-
res inferioribus respectu quo in illis de-
telenta et manente unitate hae factis con-
ceptus numerati et sibi extingua praedici
quoties .n. nova praedico et enunciatio mentem
formatur quoties etiam novi conceptus for-
matur novaq; et diversa eorum unitate que-
ri ut ex cit. art. manifestum est. Ergo
haec extingua conceptus factis unitas
ad utrum sit non sufficit. Confirmatur et-
iam 3 pars, quia adversarij tunc propterea
inciderunt in hanc opinionem, quia putaverunt
nullam aliam rebus universalibus unitatem
attribui posse contra quos sit 2.
Unitas formalis est necessaria ad univer-
salem, ita expressit docet in S. Thom. 1. 2. q. 1.
c. 7. Capt. loc. cit. et Arist. de Ente q. 1.
ad 4. et q. 7. et cum Scoti Suarezq; diff.
6. s. 2. n. 9. et 10. Fons. S. Met. c. 28.
q. 3. s. 1. ad 1. et 3. Coniunct. q. 2. n. 1.

et p. et in refectione in p. habetia. et h.

 q. 3. et q. 2. dicitur ex. da. ne. u. p. m. q. 3.

 p. ut. et q. 3. q. post. non. dicit. S. Thoma.

 q. 78. tr. p. c. 2. et Tol. q. 2. p. m. 1. r. i. p.

 inter res creatas quantum ad inter se nate dicitur

 sicut semper solet aliqua conformitas ac similitudo

 intercedere. Hinc teste eodem S. Thoma. n. y.

 generatus est conformis ac similis plantis, quae p.

 nide ut planta uinit et crescit. Similior aut

 huius equo est quocum non tantum uita uegetab.

 uia uinit, uerum etiam sentit. Similiter de

 as. p. est Platoni uel alij hoir. in diuiduo eam

 que non tm uinit ac sentit sed et raice ubi

 h. ita singulorū predicamentorū res, seu specie.

 huius generis subalterno seu numero differant nitorū

 n. q. tm habet aliquā similitudinē ut caloz et

 frigas in eo quod sensu tactu p. p. i. a. t. u. r.

 uita et superficies quod utraq. sit g. l. e. n. s. a.

 et continua. Huius declaracōe p. u. i. s. s. a. h. i. c. p. o.

 t. u. r. c. o. n. c. l. u. s. i. o. Sole illae res p. I. t. t. o. r. u. m. ab

 u. i. t. i. o. n. e. p. o. s. s. u. n. t. U. t. o. f. i. e. r. i. i. n. t. e. r. q. u. a. s. a. p. a. r. t. e.

 r. e. s. a. l. i. q. u. a. s. i. m. i. l. i. t. u. d. i. n. e. a. c. c. o. n. f. o. r. m. i. t. a. t. e. i. n. t. e. r. c. e. d. i. t.

unitas formalis e. i. p. q. f. u. n. i. t. a. t. e. m. a. g. i. s. i. p. s. a. t. i. s.
 c. o. n. f. o. r. m. i. t. a. t. i. s. r. e. b. u. s. d. i. u. e. r. s. i. s. c. o. n. u. e. n. i. t. u. r. n. o. n. p. o. t. e. s. t.
 ut c. o. n. t. r. a. s. Met. c. d. e. d. i. c. t. o. e. s. d. o. c. e. n. t.
 Ergo unitas formalis varia e. ad inuicem ad
 v. i. n. e. r. s. a. l. i. t. a. t. e. m. S. e. c. u. n. d. o. p. r. o. b. a. r. i. e. a. d. e. c. o. n. c. l. u. s. i. o.
 p. o. t. e. s. t. i. l. l. o. a. r. g. u. m. e. n. t. o. q. u. o. s. a. p. r. a. p. r. o. b. a. r. i. m. u. s. r. e. b. u. s. a. n. t. e.
 o. p. a. e. m. s. t. a. t. u. s. c. o. n. u. e. n. i. t. u. r. e. u. n. i. t. a. t. e. f. o. r. m. a. l. i. t. e. Q. u. i. a.
 q. u. o. d. n. o. n. c. o. n. u. e. n. i. t. n. a. t. u. r. i. s. r. e. a. s. e. u. m. s. e. s. e. s. a. p. t. i. s. i. n.
 s. t. a. t. u. e. s. s. e. n. t. i. a. i. l. l. u. d. e. i. d. e. m. s. e. m. p. i. n. q. u. o. r. i. s. a. l. i. o.
 s. t. a. t. u. c. o. n. u. e. n. i. t. S. e. d. u. n. i. t. a. s. f. o. r. m. a. l. i. s. c. o. n. u. e. n. i. t.
 r. e. b. u. s. s. e. u. n. a. t. u. r. i. s. v. i. n. e. r. s. a. l. i. b. u. s. e. u. m. s. e. i. n. s. t. a. t. u.
 e. s. s. e. n. t. i. a. Ergo etiam conuenit i. d. e. m. i. n. s. t. a. t. u.
 a. b. s. t. r. a. c. t. i. o. n. i. s. s. e. u. e. x. i. s. t. e. n. t. i. a. o. b. i. e. c. t. i. u. s.
 C. i. r. a. h. a. n. c. s. e. c. u. n. d. a. m. c. o. n. c. l. u. s. i. o. n. e. a. d. u. e. r. t. i. d. e. b. e. t. o. e. s.
 a. u. t. h. o. r. i. t. a. t. e. s. i. N. o. m. i. n. a. l. e. s. e. x. c. i. p. i. a. n. t. c. o. n. s. e. n. t. i. e. i. n. e. o. q. u. a. d.
 v. i. n. e. r. s. a. l. i. t. a. t. e. m. d. i. c. t. u. r. a. d. v. i. n. e. r. s. a. l. i. t. a. t. e. m. d. i.
 c. t. u. r. e. t. a. p. r. i. m. o. q. u. o. d. a. l. i. q. u. i. s. u. n. d. a. z. e. b. e. x. i. s. t. i.
 m. e. n. t. p. h. a. n. c. u. n. i. t. a. t. e. a. n. t. e. o. p. a. e. m. I. n. t. e. l. l. e. c. t. u.
 s. n. u. l. l. o. m. o. d. o. p. o. s. s. e. r. e. a. l. i. t. e. r. i. n. d. i. u. i. d. u. i. s. a. s. e. t. v. i. n. a. s.
 d. i. c. t. u. r. C. o. n. t. r. a. q. u. o. s. i. n. Met. s. e. c. u. n. d. o. d. i. s. p. u. t. a. b. i. t. u. r.
 S. e. c. u. n. d. o. q. u. o. d. a. l. i. q. u. i. s. u. n. d. a. z. e. b. e. x. i. s. t. i. m. e. n. t.
 i. n. s. t. a. t. u. s. n. o. n. p. o. s. s. e. a. b. e. a. d. e. m. u. n. i. t. a. t. e. u. n. a. s. d. e. n. o. m. i. n. a. r. i.

habere naturam universalem a limitatione q̄ p̄ infe-
 riores differentias fit et ad virtutes inferiores quan-
 do abstracte absq̄ iudicio consideratione; Sed nec
 ita abstracte sumptis nec lumine nec etiam ex
 brevis est sed ab utriusq̄ abstracte; Ergo etiam uni-
 versalia rerum natura, in statu epideictico
 ratione quo ab oibz inferioribus predicatis abstracta
 sunt respectu communium inferiorum differentiarum nec
 una sunt nec divisa sed ab utriusq̄ precisa. Quae
 cum ep̄o adversaria pro ut sua unitate positionis
 ita argumentatur. Natura abstracta generalis
 non est divisa in sua inferiora et p̄ differentias
 individuantes. Igitur est indivisa sive una. Simili-
 ter fallax et sophismate utitur ac si probaret
 aegrem absq̄ lumine abstracte considerari po-
 tesse lumine ac proinde tenebram. Negatur
 enim consequentia eo quod ep̄o dialecticorum do-
 ctina a sensu praetius ad negativum non
 valeat argumentatio; et teste Caiet. cit. lxxv.
 De Ente. c. 7. et Conim. q. 4. a. 3. s. 3. ex
 negativa finita non recte colligitur affirmativa
 in finita in reduplicativis. Sed quando Conim.

diunt. Natura abstracta q̄ talis nō ē diuisa
p̄ inferioris distas, contractas et inuicem
sunt antecedens reduplicatiuū: Ergo ex illo
possunt inferre hanc infinitā affirmatiuā.

Ergo natura abstracta qua talis ē nō diuisa
adeoq; indiuisa seu una. S. pro xi de diuisa
te omisso azo reduplicatiuū ita argumentatu
m. Natura abstracta o ē diuisa p̄ infe
riores distas; Ergo ē non diuisa et indiuisa
Respondes negando consequentiam eo quod nil
eadeus nilominus adhuc sit implicite redupli
catiuū cum Pradicatū appellet fide signifi
catū subiecti. Nam si materiale appella
ret falsū est antecedens ex quo nil concludi
retur. Quia materiale significatum uel est
Natura sūm se sumpta uel ut in singularib; ^{est}
epi stit; Sed natura sūm se seque. S. Tho
ma cit. Op. de Ente c. 7. nec diuisa ē
nec indiuisa: In singularib; uero, diuisa ē
c.

Veritas formalis. Secunda ab intellectu humano desumitur
 intelligitur absq. numerali unitate et multiplicacione, e
 unitas universalis et vocari solet pl unitas praesens
 ois. Ita cum Boetio supra citato et cum
 S. Thoma et Scoto docet Cai. lococitato et
 Aristoteli q. 7. et cois veteru sententia. Quae
 probatur primo. Illa e unitas universalis qae
 praevidetur ab intellectu in diffinitione Universalium; haec
 formalis unitas exprimitur ut etiam fatetur Fons.
 et Comito. Affert. idem. citati. Probatur 2do.
 Quia eodem Boetio auctore Universalis. u. g.
 genus nil aliud e quam substantialis similitudo
 et identitas plurium rerum inter se differentium
 concepta abstracte intellecta; Sed haec simili-
 tudo eodem Boetio teste e unitas formalis. Ergo
 etiam e unitas Universalis. Tertio sequitur qd
 assert. ex dictis; Nam universale debet habere
 unam unitatem sed non sunt plures unitates
 quam 7. nempe tralógica, Humeralis, intrinseca
 conceptus, distinctio q. his regulariis competit.

Tertio universalis conceptus formalis est generalis
conceptus obiectivo. Quarto formalis. Sed prima
si se constat priores tres unitates o. sufficere
ad universalitatem prima etiam probatur.
Restat ergo sola formalis: q. dupliciter conside-
rari potest. Primo ut rebus ante operationem illam
conuenit. Secundo ut ab inferioribus procedat.
Sed primo modo non sufficit, tum quia unitas uni-
uersalis debet conuenire cum aptitudine ad
inexistendi pluribus et de yde predicandis.
Sed formalis unitas prout a parte rei ante
operationem factam reperitur in rebus non est conuen-
ta una aptitudine tali ut postea probari-
tur; Ergo non sufficit ad universalitatem
constituendam: tum quia unitas formalis a parte
rei considerata in oio eadem est eorum
universalibus; atq. una cum ipsis individualiter
realiter multiplicata, adeoq. non potest dici uni-
tas sptz, sed ea solum quod. Sed ad univer-
salitatem tali unitate opo. e. quae libera est ab
oi. diuisione et multiplicatione reali q. quam oia

res universales tota potius dicuntur unum quod
 per intellectus abstractione ab inferioribus se
 praecisa. \rightarrow dictis facile solventur quod dicitur
 Suarez. disp. 6. s. 2. n. 10. ubi loquitur et for-
 mo unitate praecisionis contra formalem unita-
 tem. Primo quod unitas universalis debeat unice
 salibus sic se propria ut nullis singularibus possit
 communicare; Respondetur. n. unitate formale
 beneficiis illius abstractantis rebus universalibus ita
 propriam fieri ut nullis singularibus possit co-
 municari quandoquidem ab eis praecinditur. Ex quo
 soluitur etiam quod eorum arguta quoniam unitate
 universalium non debent multiplicari neque singu-
 larem fieri Respondetur. n. quoniam ipsa res
 universales per sua singularia multiplicantur, et
 a parte rei singulares sunt Ita videtur unde
 non debent si etiam unitas rem universalium
 quando non sunt per se facile multiplicetur numero
 et singularis fiat. Et licet quod Tertio ob-
 ject. Quod unitas formalis secundum se separata
 si habeat essentiam neget solam divisionem in centum
 unum ac singularia praedicatosum deo quod non illam

quæ appropinquat ad singularitatem
vel totalitatem, nilominus. Tamen quando eadem
unitas mente præcipue est nulli singularium exanimi
sed solis universaliæ, neq. alia eorum imperfectione
a quibus præceditur, quæ se sumptim habet ita
illam unitatem totaliter, sed partialiter. Quæ
autem in ois corporis humani partes, tota quæ
rationalem animam habent sed non totaliter
ut Physici docent: Ita tota quæ universalis
naturæ tota quæ eorum unitas formatis, et uni
versalis in ois et singulis inferioribus tota
reperitur sed non totaliter iuxta illud Boetii
1. 3. corn. 18. ita scribentis: Ut autem
a supremo uenimus ad infima (loquitur de Juri
aliumq. predicamento) dividendo, sic ab infi
mis ad supremam colligendo redimus. Nam
sicut homo varijs accidentibus differat.
In individuantibus adiectis ex uno plura
cadit: Ita de tractis e multis unum efficitur.
Neq. in is homo quem eorum, quæ species
dicimus figuratur (ut Epicuri uoluerunt)

aut separata forma sicut res propria in obiectis
 talibus. *Art. 1. de septa.* Etenim cum age
 ratur de distinctione cuius est differentia indi
 vidua ab eo, in mente generari. hanc ag. B. de
 1. 4. Quarto Conimb. in 2. p. c. 2. cum sua
 2. 8. n. n. obijciunt unitatem universalem debere
 esse privativam adeoque negationem divisionis cum apti
 tudine. Isti formalem unitatem non esse privativam
 sed pure negativam. Respondendum est concessa
 prope negando priora. Nam ea de eam quod
 unitas formalis privativa non sit propter illam
 necessariam est alia conditio ad universalia con
 sideranda, nempe aptitudo mixtae plurius et
 de sua predicandi. Quinto alij ita proba
 re conatur formalem unitatem conceptus
 rebus, rebus universalibus conuenire non posse.
 Conando aliqua in rebus creatis realiter idem
 sunt, multiplicato realiter uno eorum etiam alie
 rum multiplicatur; Sed unitas numeralis et for
 malis realiter sunt eadem et numeralis pro mul
 titudine individua multiplicatur; Ergo etiam
 talis. Ergo formalis unitas non sufficit ad uni
 versale considerandum, sicut nec unitas numeralis

281
Obiectiui conceptus sufficit. Respondo unita-
tem formalem a parte rei realiter numerati-
ter multiplicari sed non realiter sicut Socrates
et Plato realiter numerati-ter differunt
sunt sicut et essentialiter in eo quod homines
et animalia sunt non differunt ut res con-
cedunt; Ergo unum sunt. Unum in qua unitate
formali seu essentiali non numerati-ter. Sicut tractat
Suarezio considerans unitatem formalem
a parte rei ita multiplicari numerati-ter nul-
lo modo permaneret una; negare tamen cum eodem
non possumus quia eadem formalis unitas tamen
cum ab individuis abstrahitur et a numerali
multiplicatione quasi liberatur, una sit quando
quidem tamen per nullam differentiam amplius
divisa sed potius ab eadem divisione et multipli-
catione beneficio illius abstractantis liberata
et praeservata. Si nihilominus non est unum
Obiectiui sed tamen in conceptu formali abstra-
hente eo quod abstractio et abstractio a unitate
tantum existeret denominationes rerum quae abstrahuntur

heant. Respondeo abstractione q̄a et abstracti
 uis conceptibz s̄c̄i retinē illis q̄d
 Moem ep̄iscentibz tantum q̄ extinguitur
 denominationem competere: attamen id quod ab
 abstractum denominatur nempe ipsos conceptz obiecti
 nos resqz naturas et earum unitates non a
 extrinsecas denominationes sed ueras res abstra
 ctioni obiectas et in suis particularibz a pte
 re existentēs.

Insuper extremum dubitatur etiam sitū uitas unius
 talis realis unitas an rationis tantum. Ad quod
 auctora explicanda supponere oportet ex Met.
 unitatem cuiusqz rei sola rāō differre ab ea
 aliqz unitate: nil enim aliud unitas ē, q̄a indivi
 sio rei atqz mtr ē ipsa res q̄ una et indivisa
 s̄c̄i sicut tenebra mtr sunt ipsa aēr. Itz uero
 supra unitas in coi ē negatio divisionis aliuiqz.
 Idem modo formalis unitas si mtr sumitur, ea
 dem p̄cipue ē cum suis predicatis formalibz
 seu actualibz; at si capiatur itz prout ē negat̄
 divisionis in similia predicata formalia rāō ab qz

den dicitur. Et que dicitur univ. potest
dub. nemp universalis univ. tamen univ. sumpta
realem est tunc quod illud nam illud predicatum
quod conuenit realiter rationis Entia sunt. u.g.
homo, ar, rade; Sum quia formalis univ.
tas univ. sumpta non differet a numeribus
realiter quod cum reales sint consequenter etiam
formalis unitas quod etiam est universalis realis
ent: Itz uero sumendo hanc unitatem in negatio
et consequenter has rationis sunt cetera
unitates omnes negationes Entia rationis tantum sunt
ut constat ex di. d. s. q. 4. a. 6. Boen.
Quia tamen hac unitas formalis per immediate
et diffrat individuantes realiter per rationem
indiv. dua multiplicatur ideo non solet spz
absq. limitatione uocari unitas realis, sed
mentum sedm quod realis dr; mo longe sapient
uocatur unitas rationis uel quod per rationem ab
indiv. dua abstrahenda est ut res spz mas de
mixet uel quod per solan rationem cognoscitur, cum

tunc unitate rei actuali rem materialia per se
 separatur. Quia dicitur hoc unitate rei actuali
 et specificae unitas e iudicio
 alius generis vel iudicio rei quoad predi-
 cata tota et generica. Specifica vero
 e iudicio rei in predicata specifica. Ut
 hanc unitate per Scotum et Scotistas
 rem se dicant Calet. cit. c. 4. q. 6. a. 7.
 Cap. in 2tio. dist. 5. q. 3. in responsione
 ad 2tram arguta. q. 3. con. et doctrinas
 vident.

De aptitudine Universalium

Prima conditio requisita ad Universalitatem ex omni
 intentione e aptitudo per quam res universales possunt
 e in suis inferioribus ac de iisdem predicari, cano-
 nices Universalis definiuntur e id quod apte e in
 pluribus et de pluribus predicari satis a uni-
 versis e res universales adu et re ipsa in plu-
 ribus particularibus nec non debere se satis e si ali-
 quam aptitudinem habeat: quod etiam confirmatur

exente solo et una aliamque non capitam
per genera et species et universales sunt, quam
vis ab ea et a ipsa in unico dicitur et in individuo
sicut existere. Quam conditione ut certis
omnes notanda est primo aptitudinem in conjunctione
tam significare quendam potentiam et habitum
ad aliquid faciendum vel patiendum: sicut in si-
ficata includere primo aliquid eo cui tanquam facti
concrevit, et cuius dicitur aptitudo est. Ut aptitudo a-
videndum tunc aptitudo est. Secundo includit
aliquid ad quod tanquam ad terminum referuntur
Aptitudo videndi includit si sum et ambulandi
ambulandi: sic in proposito aptitudo videndi
Aristotele teste est Aptitudo efficiendi in Platone
et aptitudo de iisdem predicandi.

Notandum vero est partim ex dictis non fieri in
ma partibus huiusmodi partem ex duar. ex po-
s. 4. n. 12. et 13. et Corin. q. 3. dicitur
3lin. Et ex S. Thoma. oppo. dicitur
45. Inadicata contingenti a natura non

et facta existentia ac solitudinis nec contrariis possi-
 ne nec repugnare. Ad humanam naturam tenet
 et homo in quantum homo, nec est flug, nec est non flug
 nec unus numerus nec non unus seu plures. Si infes
 alba et non alba et ternarios contradictorios inter par
 um non datur medium ratio alterutrum de flug, pro
 dicitur aut negari posse. Respondeo cum Francis
 co Meruzia, Diss. 1. q. 2. hic inter contradictorios
 ternarios non datur medium si flug sumatur simpliciter
 sine reduplicacione. ut cum dico homo est flug homo
 est non flug. Et si flug sumatur cum reduplicacione
 datur medium hoc est opus non est, ut alter de eo affir-
 matus, alter negatur, ut homo in quantum homo est flug.
 homo in quantum homo est non flug de. Eodem modo
 natura, creata in statu existentia existentiis recte
 non existat in quo a divina differunt, quod illa
 essentialiter existit, adeo ut non possit non
 existere. I. nec etiam non existentiam existit, sed
 ad actualiter indifferentes se habent. De gradi-
 catione contingens est positiva aptitudo existendi in
 pluribus particularibus. ut docet de Simplici Thomas

est App. hab. r. v. v. d. n. a. t. u. r. a. d. e. a. t. e. q. u. e. p. r. o. p. t. e. r.
e. a. p. t. a. e. x. i. s. t. e. n. t. i. i. n. p. l. u. r. i. b. u. s. n. e. e. i. n. e. p. t. a. i. d. e. o. q. u. e. a. p. t. i. t. u. d. i. n. e. e. x. i. g. i. t. n. e. e. i. n. e. p. t. i. t. u. d. i. n. e. q. u. a. m. i. s. n. e. t. t. a. r. e. s. p. o. n. d. e. n. t. u. t. C. a. r. t. e. l. o. q. u. e. r. i. t. n. e. g. a. t. i. v. e. a. p. t. a. e. t. i. n. e. p. t. a. h. o. c. e. s. t. I. n. d. i. s. t. i. n. c. t. i. o. n. e. a. d. a. l. t. e. r. i. u. s. e. t. n. o. n. r. e. p. a. g. n. a. n. s. ; s. i. c. u. t. h. o. m. o. d. i. c. i. t. u. r. n. e. g. a. t. i. v. e. i. n. t. u. s. s. e. l. l. i. g. e. n. t. i. a. n. o. n. p. o. s. i. t. i. v. e. . i. h. e. . I. n. d. i. s. t. i. n. c. t. i. o. n. e. a. d. a. l. b. e. d. i. n. e. r. e. c. i. p. i. e. n. d. a. i. n. q. u. o. s. t. a. b. u. r. a. c. r. e. a. t. a. i. n. t. u. r. a. d. i. v. i. n. a. m. u. l. t. u. d. i. s. e. p. a. r. a. t. ; q. u. a. d. i. v. i. n. e. o. i. o. r. e. p. a. g. n. a. t. a. p. t. i. t. u. d. o. e. x. i. s. t. e. n. d. i. i. n. p. l. u. r. i. b. u. s. p. r. o. r. e. a. l. e. m. u. l. t. i. p. l. i. c. a. t. i. o. n. e. m. e. t. p. a. r. t. i. c. i. p. a. c. i. o. n. e. m. C. a. r. t. e. d. i. c. i. t. u. r. e. e. q. u. o. d. n. a. t. u. r. a. c. r. e. a. t. a. s. i. n. t. f. i. n. i. t. a. i. n. p. e. r. f. e. c. t. i. o. n. i. s. , n. o. n. i. n. f. i. n. i. t. a. u. t. d. i. v. i. n. a. .

Hic notatis dico primo, aptitudinē vniuersaliem non eē physicā aptitudinē Ita docet For. s. Met. c. 28. q. 4. s. 2. ex cui sententia quae probatur. Euiā aptitudo physica eē ab actu suo realiter distinguitur, ut Aptitudo s. potentia intelligendi ab intellectu; ut aptitudo vniuersalis a formis substantiālibus et accidentiālibus. Sed aptitudo hāc vniuersalis non distinguitur

realiter ab actu eorum in multis et de ydē p̄di-
 candi secundum variam Metaph. sententiam iuxta quā
 sapientia praeiudicata et coioras naturae ab infirmitatibus
 et passivitatibus tota rāte differunt; ut vires
 ab ^{infirmitatibus} et ^{passivitatibus} et rāte ab homine et honore a Socrate
 te. Dico secundo, aptitudinē efficiendi in multis,
 et de ydē p̄dicandi rebus singularibus, seu na-
 turis in statu realis existentiae non convenire.
 Ita Suarez. cit. disp. 6. s. 7. n. 2. et longum
 q. 3. n. 3. et q. 4. a. 3. s. 1. Rubig q. 4
 et alij coiter. Probatur haec rāte. Quia
 naturae in statu existentiae realis, seu a parte rei
 sunt cohaerentes ac det erminatae, p̄ diffe-
 rentias individuantes ut p̄ nullam potentiam vel
 in uno alio individuo nedam in pluribus possint
 existere; Ergo nullam habent aptitudinē ad
 efficiendum in multis. Quod si hanc non habeant, neg
 aptitudinē p̄dicandi de multis habent, quoniam
 rāte illa supponit. Si obiectas primo aliquā
 dum actu aliq̄ videt aut intelligit utraque hanc
 aptitudinē et potentiam ad videndum et intelligendum;

Ergo divina naturas unum, dum in actu in se habent
suis existat posse retinere suas appetitivas ad
unum in pluribus. Respondes negando consequen-
tiam concessio antecedente. Quia aptitudo videtur
esse et intelligendi est aptitudo et potentia phy-
sica realiter a suo actu distincta, ad quem etiam
realem relationem habet; Itaque ista aptitudo ratio
est, et sola ratione distincta ab actu effunditur in
suis inferioribus ad quem non nisi ratione relationem
habet, cuius proximum fundamentum in se ipso
nisi intellectus Deo nulli naturae nisi per eandem per-
tinet competere potest. Si obijcias deo singu-
larem unum creaturam, naturas individuales a parte rei
sua ante operationem omnium intellectus aptas esse ut habeat
plura nisi divinae eiusdem speciei sibi sibi distincti
esse, id quod natura divina non convenit, et sicut
in mixturae speciei neque angelica; Ergo natura
a parte rei existenti aptitudo effunditur in multum
convenit. Respondes ex deo notando quod primi
dum non habere aptitudinem positivam ad aliud
aliud eiusdem speciei individuum, sed natura ad se ipsam

naturā et indifferentiā, quā Cārit. indifferentiā re-
 gabimā vocat. Itaq. S. C. natura Socratis non ha-
 bet maiorem aptitudinē positivā ad Quam Plato
 nisi quā hīc paries; sed sicuti hīc parietis, non
 repugnat atq. p̄ ipsam non prohibetur quo cuius
 Plato exigat. Ita etiā natura Socratis non prohi-
 bet et non repugnat quo cuius idem Plato exigat
 licet in hoc sit magna disparitas quod hīc paries
 ad eam Platonē tantam convenientiam et similitudinem
 et p̄mo unitatem formalem quanta Socratis, non
 habeat. Vnde si Scotus et q. cum eo aptitudi-
 nē in Remotam et Proximam dividant per
 Causas q. 3. a. 3. parag. de 2da Partitioe
 et sic citat et refutant p̄ remotam aptitudi-
 nē nil aliud intelligerent quā ipsam indifferen-
 tiam et non repugnantiam: Rele docerent natu-
 ram unam universalem autē omnē p̄tē opacem
 remotam quādam aptitudinē eandē in multis conveni-
 entiam. Si positivam aliquā aptitudinē intelligat
 improbabiliōer loquantur. Quia arguta solunt
 Combric. p. 4. a. 3. f. 3.

et solitudinis non comperere solitudinem eandem in pluribus. Ita quod
hinc aptitudo est predicata coniuncta: non quia magna potest
tem est predicata secundo Intentionale: non quia aliter
etiam in individuo natura seu natura in statu existentia
realis conveniat ista aptitudo. Si quidem ad id quod di-
citur secundum se, seu in statu entis convenit, semper et in
quovis alio statu natio convenit ut ex eorum sententia sa-
pe sumus iam argumentati: non quia natura sua inveni-
entis apta est in uno tantum singulari existente, quia
iste sensus cum aliquid alicui per se convenit, tunc oppo-
situm ipsi convenire non potest. Ita etiam docet
S. Thomas cit. Opus. 2. b. et Suarez. n. b. et
et alij; contra quorum sententiam obijci aut potest
si sophismata similia; Natura secundum se non est
apta esse in multis; Ergo est non inepta, et apta. Item
Natura secundum se non est apta; Ergo non apta ut
inepta ad existendum in pluribus. Item. Natura secundum
se non repugnat aptitudo eandem in multis. Ergo
ipsi convenit. Sunt enim mera sophismata et fallaces
argumentandi formulae. Similes sunt. Homo in quan-
tum homo non est ubique; Ergo est non ubique et in multis.

Homini in quantum homo est, non respicit albedinem. Ergo eidem convenit. Et etiam Corin. cit. q. 7. n. 3. §. 3. parat. Negant aduersarij rationem de. docent

Dico quarto. Natura abstracta sive in statu existentia obiectiva, convenit aptitudinē eandē in multis et de jure per se dicendi. Ita docet Saaz. cit. §. 4. n. 10. et Corin. q. 7. a. 5. ex coi. sententia. Cuius ergo dicitur §. 10.

Nam universale ratio debet habere aptitudinē ad quicquam non habet in prioribus statibus, ut probatum est; Ergo in hoc statu quo abstractio concepti obicitur.

Confirmatur. Cuius aptitudo universalis partem est alii partem est ratio. Realis est utriusque sumpta, quia significatur eum statum illa cuius est aptitudo. Est ratio vero est sicut quoad statum ratio quā ad particularia per intellectus precisionē accipit et in se significati essentialiter involuit. quoad utriusque existit a parte rei non a. quoad hoc sicut; a quo tunc derogatio fit quando aptitudo negatur convenire naturis rerum extra statum existentia obiectivam. Itaque hac aptitudo adequatē sumpta, est secunda intentio. Obiectiva per se nota mandamento et utriusque

Tertia Pars no. 1.
De Relatione Universalitatis.

Cum primum natura uniuersa absq. differentijs contrahen-
tibus prae se concipiuntur habet intellectus humanus
sufficientem causam et occasionem sex fundamentum ut
se possit super eadem reflectere, naturasq. prius
ad illa inferiora a quibus praesens fuerunt conpa-
ratur: quo comparatio et ratio cum ipsis rebus ante illorum
praesensionem non conueniat; Ideo e tanta quadam
ratio nullam habens existentiam realem usque
quamvis apta sit concipi ab intellectu in quo etiam
ante illam praesensionem existere tandem quadam modo con-
cipitur. At quamprimum intellectus ab eius conceptione des-
istit desinit etiam ratio praesens existere siq.
desinit eius existentia aliud non e quam ipsa conceptio
reflexa praesensione subsequens. Licet aptitudine
quadam et in actu primo rebus praesens conueniat. Ita
tamen ab intellectu praesens duntaxat.

261
Differet. huc itaq. Universalitatis ab alijs gen-
daru intentionu itaq. Prima q. res q. fa-
dametan Kenotum qua vulgo substantia nupa
part, non pot e e q. libet res, sed ea tu q. pater
fctm unitatem Indifferetiam sine non repugnat
tiam eendi in multis habet. Hinc qualibet
res possunt fundare itates predicab, facti et
alias id genz Logicas intentiones sed no qualibet
possunt fundare itatem Universalitatis.

Deinde differet quoad fundamentu proprium
quod debet e e precisina intellectio, ut in p. pte.
huius art. offesu e. Examinis ad alias itate-
tiones Logicas sufficiat quavis itatio et apper-
hensio, seu precisina sit sine non sit.

Convenit tunc huc itaq. cum alijs in eo quod ubi
se episcat debeat p. compatian seu respectu
ex conceptionem factu conipi. Quia
hinc notitia e conceptio qua itatis factu in
habitudine ad suam terminu cognoscitur.
Sed ois ois itaq. seu realis ut Patet in
Latis tali conceptione percipitur. Ergo si eo convenit

Compatiana noti-
tia qd!

ut. Dubium circa praedicta in respicit
 fte universalis quoniam acta et re ipsa hanc rationem
 habent. Eodem modo per se alij quoniam in re p abso
 lutam de p comparationem notitiam universalis sunt?
 Ite negativa sententia quam defendit Rubij qd
 cum multis alijs in quod Pater non sit fte Paternitas
 quoad et quoad ubi habet rationem Paternitatis
 ad filium. Ergo cum universalitatis ita sit fte
 quoad ubi habet rationem Paternitatis Paternitas
 sequenter nulla res poterit fte universalis ee
 nisi cui ista ita ratio acta et re ipsa
 p reflexam ac comparationem notitiam competat.
 Confirmatur. Nullum enim relatum cuiquam con
 venit nisi idem etiam conveniat fte significate.
 Illud ratio quod e ita idem conveniat. Sed illud
 in eo sumptum atq; etiam in particulari, ut genus
 species differentia, sunt relativa, quod etiam ex
 eo constat qd ee nona de intentione e relatum
 et accidens quod ebg tantum p operatione illud
 convenit e ita ratio. Sed universale et genus et spe
 cies et corpus universalium ratio sunt ita ratio.

tionis, ergo significat tale acc. ergo
latina ergo, ergo q. ea res non dicitur ergo un-
versales, quia aut species nisi etiam concedendo con-
formalia significata hoc e. claves rationis pro modo
ferant et idem rebus arte conueniant.

Ad hoc dubium respondeo res ergo universales e.
de dei etiam claves ipsis arte non conueniant
sed tantum aptitudinis et potentia ergo ina existant
adeoq. duo quamprimum a lais particularibus non
possunt universales fieri formaliter, hinc no con-
ferantur reflexe q. compatibus notitia ita et
St. Thoma doct Caiet. c. 4. c. d. de Ess.
et Conit. q. 6. a. 3. sent. 3. can For. et ap.
Rationem responsionis deno q. na claves. Non
quando et quandiu idem et gradamenti et unius
claves debito modo existant, etiam ipsa claves
denominant suam subiecta et exple claves nam
constat: quamprimum n. et quandiu homo filium et
unus alby aliud album habet ille pates, hic elbes
similis denominatur; sed claves rationis minus quam
reflexe q. compatibus concepty inter hinc quod has

sunt 3 predicta: nup̄ scilicet in re, in intellectu
 et in verbo. Item quoniam etiam vocantur fundamenta rationis
 et substantia rationis. Deinde per se nota sunt
 nunc quod est conceptio et prima intuitio generalis
 et denique terminus et per se alia est res concepta.
 Ergo etiam sic de nominant sua scilicet sine reflexione
 et comparatione notitiam recipiuntur sine ratione. Ergo
 res sic universales sunt per solam abstractionem
 ab actu seu imperio. Et licet rationes rationis
 in hoc a realibus differant quod reales positivis per
 se existunt, scilicet scilicet fundamento et termino, tamen
 non ab actu sua causa efficiente a parte rei existunt.
 Ratio vero rationis propter illa tria quarta insuper conditio
 finem et quasi causam efficientem recipiant hoc
 est comparationem notitiam ut actu in ratione habeant
 suam existentiam obiectivam: ut nunc sic quoad deo
 amorem quam suis substantiis communicant non in
 deo. Dicere potest a realibus rationibus ut manifestum
 est per se in actu loquutionis et consensu Philosopho-
 rum quod res per abstractionem ab actu agentis aut pati-
 entis universales sicut tradunt: tamen ergo eo, quod obiectiva

conferant. Ratio ratio. Ratio y. Ratio
Denominacionem ac prouide nil conferat ad ipse
tam uera denominacionem. Tam ga positio. Ratio
prioribus conditionibus arbitrariis. Illi ratio
quoties lubet actualiter de eiq. modi. Ratio
gitare a qua tam incerta et arbitraria con
ceptioe non uideatur stabilis uera. Vniuersalis
Denominatio tanto se dependere.

Quare ad argum. Rufji respondeo, ut predictum
bile, Genus, Speciem, Di. ff. rebus. Ita primum
Hic idem uera concreta et respectiva a non uerba
ta et uerba res abstractas. Hic a. Ratio uera. Ratio
particularia significare, sed nego op. Ratio
Ratioe reflexe p. comparationem notitiam uerba
me in. Ratio, uera et a ipsa Ratio. Ratio
sed affirmata sufficere si duo fundamenta et
minus eo modo sege habeant quo. Ratio. Ratio
do etiam responderi posset ad argum. in. Ratio. Ratio
u. s. post. d. assert. posito. Et Ratio. Ratio
data, etiam huic obiectioni aptare.

Ex dictis sequitur prius uerum e. quod Ratio. Ratio
u. et Ratio. Ratio. Ratio. Ratio. Ratio. Ratio.

Dipp. b. j. b. n. 8. et Conim. . . 9. n. 3. rati
 docet Rubig. Vniuersale est quod est in
 totam et respectum. Nam sicut in philosophia
 et similia non videntur in absolutos et respectuos prius
 aliquid proceptorum distinguere nec. Ita nec Vni
 uersale. Prodicabile, Genus, Species, et cetera
 sunt intentiones logicae quae ex eorum ueterum
 sententia respectu non absoluta Entia sunt.

Dicitur etiam Vniuersale esse sumptum tum per
 conditionem quae est absoluta et directa notitia
 tum per respectum et reflexam conceptionem fieri
 Ita tamen ut abstractio ipsa sit uaria et sufficiat
 ad Vniuersalitatem; Comparatio uero tantum
 ad bene esse et ad alium quoddam Vniuersali
 tatis complementum accidentarium requiritur.

Articulus Sextus.

Quomodo definiatur Vniuersale.

Prima ac potissima Vniuersalis definitio traditur ab
 Aristotele in 7. Met. t. 4 s. hoc modo. Vniuersale est
 id quod pluribus inesse ratum est. Et
 Nam prius dicit Vniuersale esse id quod est in
 pluribus.

881
Eademque Universalium nempe unitate
aliquid unum et idem. Per pluribus se non equi-
um; aut idem. Aristoteles. 1. 2. 8. 4. 28. Substancie
ubi etiam alij non erit Universalis nisi unum
sit. Intellegitur. a. unitas formalis, q. p. p. p. p.
ab inferioribus praecisa est, quod art. p. p. p.
mus. Per hanc vocalem excluduntur tamen ex Uni-
versali numero equiva et Analoga, quom-
la nec formae nec Obiectivum conceptu unum
habet. Item a. si aliqua conceptu formae
unum habent, at Obiectivum non habent unum,
saltem formali unitate q. ex omni sententia
minoris propria est.

Secundo verbum Inesse, significat se unives-
lem q. realem sui multiplicationem universis
ticularibus et inferioribus convenire, quo modo
at e. in hore et equo, et ho. cor. teste Boetio
supra citato in omnibus et singularibus dominibus; et
omne eodem modo. Item Risibile et album; con-
loc tamen discrimine quod priora tria unives-
lia, nempe Genus Species et Differentia sui
inferioribus essentialiter conveniant et insint. Hoc
primum vero et accidens in accidentalibus. Illud

necessario; hoc contingens est aliquando ad
 etiam in univ. et a quo pacto albedo tot et par
 et in comit. Aliquando tantum p. extrinsecam,
 que pacto yden comit ea ut jam, Intellectu,
 fignit adianum de. ut fust q. ex pl. cant. q. 3. ar.
 Corinb.

Per hanc particula ad officio
 univ. et rejiciuntur nomina et termini quos solos
 habent Nominales & univ. et realibz. Illi enim non possunt
 esse in pluribz, et sane Nominales dum sensu officio
 hunc se dicunt, Quod univ. etale sit lignum vel
 non plura signi ficare aptum, adeoq. dum latin
 num verbu in ee, et graecum ὕλη, quo
 testat ubi & signi ficare accipiunt, Ita absurdi
 sentit etiam in Grammaticam impingant.

Quando Hylar Etho ait, Univ. etale. Et nota
 etiam in pluribz altera conditione qua requi
 tur ad, Univ. etale aeque aptitudine exprimit,
 et simul etiam ipsam Univ. etali datus stacem seu
 habitudinem ad plura; atq. ita p. huc vocat, pri
 mo excluditur Natura divina q. licet realiter sit
 in tribz. SS. Trinitatis personis Patre, filio et Spi
 ritu Sancto, realiter tamen numero multiplicata

non est sed una numero et singularis in illo
natura. nota vero est factura Universalis in q. hinc
namq. Una tantum est Unitate formali. Sed in re
Individuis numero et realiter multiplex. Secundo ex
cluduntur omnia singularia hinc determinata hinc
indeterminata, ut Plato, Quidam homo, ut bene
docet Boet. 1. Peri. cony. 19.

Ad extremum, notandum est definitum Propri-
um hinc officio, et Universale respectu hinc
ut a nobis habere explicatum est. Nominum ut
significat Natura hinc, cum dicitur in
singularia. Ratio est quia illud est definitum pro-
prium cum quo recipitur officio ex con-
tra apud For. 8. Inst. c. 10. Sed hoc offi-
cium nullo alio recipi potest quam cum hinc
li respectu ut facile ostendi potest ex dicto.
Non recipitur in nominibus quando quidem illa
rebus significatis inesse non possunt: nec in
uti absoluto, tam quia non datur tale hinc
sale, tam quia hinc definit Universale per
dixit ad plura inferiora, sicuti patrem definitum
per habitudinem ad filium; dicitur. u. g. datur

E homo qd forma generat. Forma, nullu absolutam
 sed respectuum. Ita definitur. ~~Est pars~~ ^{est pars} ~~huius~~ ^{huius} ~~officii~~ ^{officii}
 e. Universale e natura, formalis unitate una,
 et ~~est~~ ^{est} ~~per~~ ^{per} ~~se~~ ^{se} ~~ab~~ ^{ab} ~~omnibus~~ ^{omnibus} ~~et~~ ^{et} ~~singulis~~ ^{singulis} ~~particularibus~~ ^{particularibus} ~~concepta~~ ^{concepta},
~~quia~~ ^{quia} ~~omnibus~~ ^{omnibus} ~~et~~ ^{et} ~~singulis~~ ^{singulis} ~~particularibus~~ ^{particularibus} ~~inexistere~~ ^{inexistere}
 Deniq. Universalitas in abstracto conformiter
 huius ~~officii~~ ^{officii}, iam explanata sic posset describi.
 Est ite ratio qua natura una formalis unitate
 et per ~~se~~ ^{se} ~~ab~~ ^{ab} ~~omnibus~~ ^{omnibus} ~~et~~ ^{et} ~~singulis~~ ^{singulis} ~~particularibus~~ ^{particularibus} ~~concepta~~ ^{concepta},
~~quia~~ ^{quia} ~~omnibus~~ ^{omnibus} ~~et~~ ^{et} ~~singulis~~ ^{singulis} ~~particularibus~~ ^{particularibus} ~~inexistere~~ ^{inexistere}
 eadem particularia refertur.

Secunda Offitio Universalis in eoi legitur in. p. Peri.
 e. d. his verbis: Universale e quod plu de pluri
 ty predicari natum e q Offitio fere ex dictis
 intelligitur. Notandum tamen in sup ptio, Pra
 dicari hic pressu sumi, q eo quod est alicui p d
 univere affirmativa vere attribui ut bene de
 clarat Fox. lib. 2. Inst. e. 1. Quibz addi
 possunt quo docent Coriab. q. 1. a. 4. q. 1.
 an recte aiunt; Intelligi predicationem naturalem
 dicitur, Affirmativa et vera. Notandum eto
 cum duplex sit Predicatio et Predicatio, in na

folis et instrumentalis q̄ uōibz et conceptibz
concordat. Prædicabilia et principales q̄ dicitur
ceptis et q̄ uōia significatiōe p̄p̄tia. Et Prædic-
ta de Obiectiua Predicatione. Et Prædic-
ta sit. Universale eē p̄p̄ta ut sit Prædi-
cata Obiectiua et p̄tibus et ino uniuersis suis
inferioribz q̄ formales predicaōes uerē attribui
ntur. Notandum et̄o, iuxta eōm sententi-
am Philosophi, supra. a. 3. c. 3. relati-
sensum Prædicati eē quod Universale dicitur hie
de singularis suis inferioribz p̄ singulas Enunci-
ationes Categoricas et simplices p̄dicari possi-
Cui Sententia etiam conferunt. q. 3. a. 1. Con-
parag. De Sententia. Notandum Prædic-
ta Coniunct. ibidem. et ex. S. Thoma 1. p̄t. q.
13. a. 12 ad oēm predicaōem de Enunci-
atione affirmatiua ueram, regit digna uniuers-
itate Prædicata et Prædicati Obiectiua Prædic-
ta Unitas et Identitas in 3. p̄t. Prædic-
ta salina Prædicati ut con- manifesta e. Not-
anda dicens Socrate eē totum et partem et
at, Prædicata non differant se. ab Prædicati

rāōe ac p̄inde facile utitur eorū rāōitas et
 p̄sentibus. Difficultas autē in circa duo postea
 vaneosalia, nam cum rāōem intellectivam vel albā
 dixerimus intellectū vel albedinem quōm utroq;
 reali ter ab hōie dicitur de hōie affirmamg. ma
 ior. Difficultas ē circa p̄sentibus denominacionem
 cum pariete in vel hōiem ab aliqua entitate p̄tra
 ipsam constituta ē denominamg. u. g. visum, amatum,
 jagol. tadianum &c. Sed respondendū ē ad veritatem
 affirmativam enunciatis non semp̄ negri unitate et
 identitate rigorosam et valde p̄fectam, sed qua
 unitate p̄dicatorum rāōis etiam unitates p̄f.
 efficiunt, adeo ut hōe rāōis et Identitas aliquando nil
 aliud sit quam inclusio unius in alio, ut albedinis in
 pariete; aliquando tantam respectū quā et conno
 tatio qualis inter nitionē et rem visam, inter locū
 et rem locatam, et similes denominaciones intercedit
 ut bene docent Corimb. loc. cit. et fasig ex coi
 sententia Gillig. l. 2. tr. 7. Inpta hoc notandū
 etiam interpretanda ē prior p̄p̄o in qua p̄p̄o
 ad dte ut insit in suis Particularibz; nam verū
 bium insit late sanitur, quoad duo posteriora dicitur

uero dia, ut nre p quendam respectu et connota
bionem, quoniam acceptio de nominibus suis sicut
Ince uel potius conuenire solet. His notatis pro
num huius definitio est ut respectum
ad id intentionaliter acceptum, hoc est res p
ab inferioribus praesens, habentes unitati formalem
et aptitudinem eandem et predicandi de pluribus,
et illam rationem de qua in precedente art. in
putatum est: Deinde tum in hoc tum in superiore
definitio p uoculam Id, quod in loco ueris posi
tum uel potest intelligi tanquam spiritum generis ueris
satis ad intentionem obiectiua ac si dicatur, Uni
uersale est ad intentionem obiectiua q pluribus rebus
in se et de pluribus predicari potest. Vel etiam potest
intelligi, materiale significatum ueris, ut
pe natura realis, ac si dicatur, Uniuersale
est aliqua res seu natura, sicut in a
pta in se ac predicari de pluribus. Haec in
scriptis constat ex Fons. l. v. c. b. ubi dicitur
tum in definitio ac descriptionibus connotatiua,
cum loco ueris ponenda esse eorum sicut seu materia

lia. Si significatur ut ab eis partibus, utro ut
 cum differantia, quomodo finem definitur natu-
 ritas, et discussionem hinc intelligens, quod tu e-
 notis, et album, corpus segregans visum e-
 tra universale e natura seu Entibus gener-
 tis multis in se potest. Ex dictis colligitur
 primo differentia inter has universales officia, nam prima e
 a priori et a priori; haec descriptiva e et a po-
 steriori p proprietate assignata. Ex hoc. n. quod
 universale in multis e aptum e sequitur quod de
 genere etiam possit predicari ex eo. n. quod res
 e apta ad predicationem seu Enunciationem affirmativam
 e. Cuius utraq. officio ad suam speciem defi-
 nitur pinde fieri se habet, atq. haec duo ad horum.
 Cum dico: Homo e rationale. et: Homo e at-
 ribibile, ut quoad hoc recte docent Conimb.
 q. 1. a. 8. sub fine; quamvis priora eigne
 a. Documenta, vera doctrina non sint satis co-
 stantia. Veriora sunt q. pro harum officio
 explicatio art. 4. docent, in quo recte etiam no-
 tate quod do colligitur ex dictis ab utraq.

Officio Universali hactenus traditum, Universale dicitur
plicitate nominari, nimirum Universale in Officio
et Ut in Tradicando. Ut in Officio
e quod priore Officio; in Tradicando quod poste-
riore definitur. Aliq. Ut in Officio vocatur
Ut Metaphysicum, et incompletum. Et Univer-
sale in Tradicando Logicum et completum.

Articulus Septimus Quomodo dividatur Universale.

Ipse S. Thomas. 7. Met. l. 23. et alij plerumque
Locis recte docet Capreolus, in 8. dist. 8.
q. 3. a. 3. et alij ceteros vocabulum Univer-
sale eo quod nomen connotativum sit, ut Porphy-
rig, album, musicum etc. Ideo dupliciter potest
nomen accipi, aliquando p. uti suo significato
subiectum et substratum universalitatis. Deinde
de p. ipsa ratione universalitatis. Universale pri-
mo modo sumptum vulgo fundamentaliter seu ut
Universale, et incompletum Universalitatis. Capet et

sic, ut dicitur in *universali* absolute. *Universalitate*
 modo appellatur *universale*, et completum
universale dicitur etiam *universale* esse
 dicitur quoniam propter similitudinem aliquam inter
 rationem melius sit abstinere a nuncupatione *universi*
 absolute et respectivi. *Universalitas* in ea
 ratione et rebus inveniatur sit. Duplex huius
universalis acceptione diligenter observata multa
 difficultates facile solvantur variis, circa *universalis*
universalitatem que primo aspectu inter se contraria
 videbantur, poterant conciliari. Nam si *universalis*
universalitas accipitur utrum de illo efferretur; *universalis* ali
 quando efferretur a spirituale et in corporeo aliquando corpo
 rale ad aliquando substantiale, aliquando accidens,
 aliquando sensibile, aliquando insensibile, aliquando rea
 ctiva sicut ut opponitur signo, aliquando nomen accipit
 quod; ita etiam *entia* rationis, ut negationes, privatio
 nes et tales; sicuti analogia *entia* sunt, ita etiam
 non possunt fieri *universalis*, genera ac species.
 Sane etiam in quest. a Porphyrio positus, utrum
universale sit, et supra monuimus. Item etiam huius
universalis a parte rei spiritus, privatio
 nis in quo aut quale, creditur non differre a singularibus

211
Ite vero accidit eam ad in univ. in universali no op
eter a parte rei sed e operatione et passio
ne. Ite vero: Ite universali e eorum in univ.
tis; ante operationem ite nil e universali. Ite
quod. Porro de universali ite pro sola stae
accepto moueretur, longe aliter ad eas exponde
dum foret, quam nos in p. citibz art. exponimus.
Nam ad primam dicendum foret, universali e
in rebus conceptibz. Ad 2da vero et 3iam
nee exponu nee incorporu e nee sensibile ne
insensibile, sed metum eas ratio. Neqz mira alium
et incredibile ista varietas videri debet. In
an in coeteris connotativis notis expiatis.
Nam p. u. g. ntr qd e Ite, ite, ite
to, p. inens ad predicamenta Ite; Ad ite e
ciden et relatum p. inens ad predicamenta Ite
Ite existit etsi nullu filium habeat, ite nent
quam. Capreolus in 2tio cit. art. 3. in ad
dit universali ite simpliciter posse adne bifaria Ite.
vel precise p sola stae universalitatis aboz con
notatione ntr significati, put de significati qd
universalitas. Latunde ac si p. inens significati

quod lateris fit, sed hoc accipio vel in illa, vel proinde
 ter: ubi fit firmum. n. e. ut uniuersale fit ita accipi
 atque pro alio, ut tamen fit et n. significati non
 est. Sed conuenerit et infinetur oblique prout in
 nota connotatiua gignat. Et hoc modo acceptum
 Quia proe. art. 1. ff. 1. q. 1. quatuor proximum definite
 et diximus uniuersale, non uti sumptum cu exclu
 sione formalis, nec fit cu exclusione materia
 lis significati; sed definitum fit uniuersa
 le fit cu materialis significati connotatiua
 sumptum. Sicut si q. musici vel p. n. vel fini
 le connotatiua definiat. Item Capredy tri
 by predictis significati, etiam hanc quatuor ad
 dit, qua uniuersale aliquando accipitur p. aggrega
 tione de composito, q. uti et formali significato
 sicut si n. accipitur et p. h. et p. h. et p. h.
 patet; et musici p. h. et p. arte musici,
 et n. aut uniuersale. 1. do. et h. modo sum
 ptum de un. p. se, sed hoc quatuor modo accep
 tu et unum p. accidens; sicut ista, homo, pa.
 homo musici sunt Entia p. accidens. Et quo
 dicitur uniuersale primo modo sumptum in uarijs predica
 mentis reponi; do. uero et h. modo acceptum

141
ad praeambulum ad praeambulum ad praeambulum
eo quod non sit ens reale. Classe magis inerte
poni, cum non sit aliud complexa et ens p
complexa et ens p accidens. Itaque inter quae
3. significacionem universalis hoc differentia
intercedit: quod universale in istis non modo
te uno in conceptu privatio et in rebus sig
nificet classem universalitatis; Secundaria v.
et in obliquo consistet et innat substratum ac
materiale eisdem classis. At quarto, magis in
tam e nomine complexu. Quia mediis magis
by conceptibus aequo privatio et in rebus sig
nificat, non modo classem universalitatis, sed
etiam substratum, hoc e re una et apta
in pluribus, ut bene docet Capt. loc. cit.
Istis 7 significatis aliq recentiores etiam
s adveniunt ainalq, universale ntr significare
re q universalis e, ite deinde eide re un
late precisionis et aptitudinis sine
et vocari posse universale absolutum; Sed hoc
acceptio non videtur apud antiquos reperiri
improbabilis ee, quia hoc ipso quod ite apti

Unum etiam hanc significat, quod quia hoc in
 universalibus, videlicet non videtur ab eo hanc, quia
 a. s. ad aptitudinem regni dicitur. Cui deinde
 respondet hanc aptitudinis se transcendente
 hanc alibi reperitur.

Quia pro hac hanc parte hanc pertinet ad primam
 generis divisionis de quo agit Fon. l. 4. c. 2.
 et vocat distinctione vocis multiplicis.

Universalium. a. hanc divisio est illa, qua in quibus vulga-
 ter species, Genus, Species, Differen-
 tia, Proprium et Accidens, tribuitur. Circa
 quam divisionem non exigua difficultas est in qua
 de isto numero quatio. ex Fon. 2. Inst. c. 7.
 sub fine ita fere potest probati. Tot sunt uni-
 versalia quot modis unum in multis et consequenter
 de ydem predicari potest, sed sunt tamen sex. Tales modi
 essentialiter diversi. Nam omne id quod de pluribus
 dicitur, vel essentialiter vel accidentaliter per
 categoriam essentialiter vel in quod vel in quale,
 hoc in quod predicatur de pluribus specie dicitur
 ferat, et est primum. Sex predicabile quod generis
 dicitur, vel de pluribus solo numero differentibus et
 hanc universale seu predicabile, quod vocatur

241
species infima. si in quale essentialiter predicatur
est differentia \bar{q} tum de pluribus specie,
ut sensibile de homine et bruto tum de differ-
rentibus, solo numero ut rationale de homi-
ne, et Platone de predicatur. Si in
quale, predicatur, accidentaliter, vel predicatur
ratio, et est \bar{q} ite, quod vocatur proprium, ut
ut differentia tum de pluribus specie, ut sensi-
bile de homine et bruto, tum de differentibus, nam
mero solo, ut risibile, predicatur. Vel denique
tum contingenter predicatur tum de diversis speci-
ebus ut coloratum et album: tum de diversis
individuis, ut amicum, grammaticum. Cuiusmodi
essentialiter, quod accidentaliter, quod ratio quod
contingenter, quod predicari in quod, et in quale,
ecce explicat idem Fon. c. 2.

Circa hanc tamen et quascumque alias hanc species
vel apud omnibus. Totaque, Latina vel alios hanc
tum non exigua difficultas est cur gerat eo quod
de pluribus specie differentibus et species ratione
eo quod de solo numero differentibus predicatur
suo diversa universalis constituant. c. 2.

posteriori valentia. Nam si dixerimus, quod prædi-
 catum de parte est, non potest dici de toto. Sic dicitur
 quod si quis dixerit, quod homo est animal, et prædicatum
 est animal, non potest dici, quod homo est animal, et prædicatum
 est animal, et prædicatum est animal. Respondent Coniuncti.
 Rationes et alij hanc disparitatem esse, quod genus nec præ-
 dicatur nec dicitur in speciebus suis tanquam tota essentia
 earum sicut species est in Individuis et dicitur
 in prædicatur. Nam Socrates inquit præter hunc
 nullam essentiali prædicatum includit sed solum dis-
 cretionem Individuam. Homo autem præter ut
 includit etiam Rationale, quod est tan essentialis
 prædicatum hominis quod est, sensitive et alia
 prædicata superiora. Si niter differentiam Individui
 dicitur pende ad Essentialiam Individui spectare
 Atque specifica differat ad Essentialiam sui speciei
 spectat. Ideoque speciem siquidem non includit differ-
 entiam Individuam non magis continet
 totam suorum Individuorum essentialiam quam Ge-
 nus totam suam speciem essentialiam continet
 et consequenter non potest aliter de suis Individuis
 prædicari quam Genus de speciebus prædicatur
 Respondentibus Suarez, Diss. 8. p. 1. q. 1. 30.

Individualem dignam phisicam quae Instigatur
 et se ad Individua constitutiva non conuenit
 Specifica differentia dicitur ad constitutionem
 et uera specificam. Sed tamen tamquam phisicam
 Sophorum loquendi modum non uocari essentialis
 differentiam, sed potius Individualem. Intrinsecam
 Essentialiam, et Materialem differentiam.
 Eod. eodem Responsum confirmatur tum ex eo quod
 individua diversa sub eadem specie a nullo
 Philosopho dicantur Essentialiter differre et
 et Socrates: tum ex eo quod uitas Individua
 lis q̄ ab istis differentijs definitur, nunquam
 uocatur uitas essentialis: tum quod compositio
 diuisio q̄ per speciem et differentias, tamquam
 duantes fiunt, etiam a nomine essentialis dican-
 tur, sed uel materiales, uel materiales et Indivi-
 duales etc: tum de uis q̄ teste Aristotele. 2. 2. 1.
 c. 8. Illud tantum dicitur essentialis cuius datur
 officio: sed eodem authore in. 1. Post. c. 1. dicitur
 singularium non esse uis uisualium; Ergo Indi-
 uida uitas essentialis neq̄ differentia essen-
 tialis a specifica et generica differentia habent.

et consequenter, ut in tota materia continet
 Ergo maxime hoc distinetur inter duo prima dicitur
 aliam. Ergo non continet totam actionem suo
 rem distinctam ad se tanquam pars potentialis
 nisi materiam aliamq. nisi ac de se dea p. dicitur.
 Species vero nisi Individuis; Ita ut totam
 actionem effectivam contineat ac et constituat. Utraq.
 deinde differentia sua rem distinctam Partem
 est dicitur et non tamen materialis vel
 formalis ut genus; sed formalis p. modum alicuius
 in forma specificas Genus, Illudq. ad certam speciem
 determinans; Deinde fere ac forma arti
 ficialis efficit et determinat suam materiam et
 signum ad certam alicuius artificii compositionem
 in mente speciem. Et huc Responsio probat
 in genere et sed difficultatem satis exhaustivam non videtur.
 Proinde ad eandem difficultatem videtur respondendum
 hunc quoniam in universalem materiam p. fixitatem ac
 in philosophia. vel etiam forte et ex quo tamen difficultas
 provolvitur. Uel certe ab illis Peripateticis q. in ea
 opinione fuerunt quod Individua non esse formaliter
 p. distincta Individuantes sibi intrinsece, ut ita dicitur.

Essentiales ab accidentibus differre non possunt
intrinseca et essentialiter sunt. De quibus
singula cuiusque speciei Individua per se
accidentibus collectionem consti-
tuunt se invicem accidentali tantum
differre. In quam sententiam etiam
Boetius passim proferitur. l. 3. con. 19. Ammonius
et alij veteres Lophy: interpretantur. Quibus
etiam consentiunt multi Thomista apud Suarez
Disp. 5. art. 3. et Corim. 9. 7. 1. 1. 2.
Hae autem opinio supposita praedit ac
probatio quarum huiusmodi, et dissimilitudo inter
Genus ac Speciem cum differentijs allata,
habet hae opinio hodie eorum a Metaphysicis de-
seratur, nilominus tamen ab iisdem retinetur
et quatenus Universalium et alij modi loquendi
complexus quibus suppositione nituntur. Illas
ut convincit difficultas contra responsam allata
quae cum Scotto defendunt differentias Individua-
les quas vocant Accidentes, Individua
intrinseca et essentialia esse: probabilis dicitur
tantum esse quae Universalia, quorum prius vocari de-

borel vniuersale nō qd. Altem dixerunt, vniuersum
 Proprium et vniuersum Accidens contingens vel per
 se. s. nōq. Genus et Specie. Differentia
 Genetica et Specifica. Proprium et Accidens
 Generalia et Specialia. Et qua sententia nō
 abhorrent Coram. cit. a. v. ad. 7. et Saer.
 Opp. 6. f. 8. n. 10. Sed tamen circa duo vni-
 uersalia minoram difficultatem e.
 Nam non oia ppria in eo conueniant, quod
 ex p. p. suam essentiam emanant, et vniuerso
 de iis predicantur; Accidens v. s. Predi-
 cabilis suis p. p. contingenter tantum conueniant
 satis liquet. Illud aliquando de specie, aliquando
 de solo numero differentibus predicantur; ppria
 tantum accidentarium discretionem esse.

Sed obiciant contra hanc numerum vniuersalium tota
 vniuersalia quot Particularia. Nam quot modis vniuersum
 oppositum dicitur, totidem etiam aliud, cum oppositio
 numerum sit eadem ratio. Sed Particularia vniuersa
 saltem sunt infinita; Ergo nec vniuersalia erunt
 tantum quot. Sed infinita etiam. R. negando
 antecedens et consequens et ad p. p. antece.

841
Dentiss^o dico in relatione oppositi non tot des
modis dici relationem, quod ipsius oppositi cori
relationem dicitur. In i. g. n. pr. pt. habere filios
et inos filios. Sed unus filius non potest habere patrem
patres. Enare cum uniuersale et particulari
ut supra dictum opponatur relatione potest
ut unico uniuersali. u. g. speciei uni pluribus
particularia opponantur. Item in etiam in
con. cit. art. 1. ad. 3. Respondet tot esse
cuius particularium quot sunt species uniuers
salium, quamuis sint plura numero particularia
etiam formaliter sumpta quam sint uniuers
salia formaliter sumpta. Nam Natura humana
potest concepta est tantum una numero
sentio. Obiectiua et Species quamuis infinita num
ero particularia formaliter sumpta respiciat. Secundo
si tot esse uniuersalia seu predicabilia quot sunt
predicamenta. cum predicamentum nihil aliud sit quam
series et coordinatio uniuersalium. Respondetur a.
predicamentorum numerum deseri ex modis eorum un
iuersis quae decem sunt. Primum est quod per se et ac
nem effendi in alio, sed uniuersalium et predicabilium

et diversa respicit una Inferiora et Essentialia q
 iuxta. dicta tantum sunt. 8.

Tertio dicitur Aristem post omnino primi Top. 3ta
 tum predicata numerasse nempe Genus, Propter et
 Accidens q. b. c. 4. adiungit 4 predicata nempe
 Speciem; Ergo totidem erant predicabilia. Respo
 detur Aristem longe aliter ibi tractare de predi
 catis, quam Porphy. hui de predicabilib. Cuius
 istoteles etiam de complexis agit, sed Porphyris
 tantum de Incomplexis Universalibz et Predicabili
 bz, qua uniuersae ac directe de pluribz suis parti
 cularibz predicari apta sunt. Deindeoteles,
 tantum de Predicatis Topicis q. b. probabiles
 species et Tylli sunt; Porphyris a. uniuersae de
 bz Predicabilibz Incomplexis et uniuersis agit; Et
 q. b. species Diata uniuersalis ee et consequenter
 facta uniuersali C quod uis pt ee aliud qua spe
 cies d. constare debet, ideo merito species ibidem,
 ab Aristem recensita inter Predicata non fuit, et
 si recensenda fuisset, potius tanquam cor. cotinua
 Predicatum fuit inuenerat quam

244
pradicatū aliquod. Ita uere Lullig paulo citat
et notē etiam Corimb. cit. ut. in responsa ad. q. et
Toloty q. ult. ad. q. docet.

Alia difficultas circa hanc divisionē ē an uniuersa
le sit ueram uniuersum Genus ad ista s. uniuersale
tantum analogicum. Ad quod breuiter respon
deo cum distinctione. Uniuersale nō sumptū
non posse ēē genus uniuersum. Quia aliquando ē
ficta aliquando exantitas, aliquando res allegor.
dicantur. Ino etiam Ex ratio pt dici ut q. d.
tan diuersa non nisi analogice inter se cauēre po
sunt. Demde respondeo uniuersale fctū sumptū
ēē uniuersū genus ad sua inferiora. Ut cum Scoto et
Toloty uere docent Corimb. q. 7. a. 2. et Ardy
q. 7. Rāō ē quia rāōes quarum fundamenta pri
ma sunt uniu. gēre uniuerso etiam ipse sunt uniu.
uniuersa et gēre proprie dicto. Ut patet ex fctū
s. Met. c. 18. et exemplo omni rāōum rāōis.
Sed pprium fundamentum uniuersalitati nō est, an
num gēre uniuerso neque abstractio Thoty; Ergo et
an ipse rāōes, qua fctū ab uti significatur.

nam genus in omnia dividitur. Itaque, si dicitur genus
quasi summa genus, est. Ess. Advers. Proximique hanc
rationis. Deinde de Intentione Logica, deinde
necessitate.

Contra ad hoc ratio
proponitur quod genus fore speciem et consequenter
cum universale non modo ad subalternum verum etiam
ad summa genus compatitur sit genus univocum
scilicet summa genus fore speciem, et consequenter
habere supra se aliud genus, videlicet fore, hanc
genus et non fore quod sunt contradictoria. R. un
distinctione, et dico intentione generis quod dicitur
per summa genus est et de intentione et acceptum
est utrum speciem istis et predicari in quod, de
finitis generibus est etiam et secundo intentione
natura simplicis, sicque acceptum non modo genus summa
non est nec genus, sed tantum speciem univocam
universalem. At genus istius acceptum est
quod substantia et affligit rationi et de intentione non est
species universalis sed partim est summa genus
ut substantia quantitas qualitas etc. vel subalternum
ut ad superficies, color coloratio; nec ista contradictoria
sunt quia contradictoria non est affirmare color

021
rae fit a Genere respectu alibi vel nigri
nter a. ff Individuum aliquod vel speciem con
tradictoria. n. debent eodem modo fieri ut a
igdem significati affirmari et negari quod sub
et sophistis non fit.

Verum quia dicitur in universale sicut Intentiona
liter est univocum Genere respectu. s. Universalia
sicut Intentionaliter acceptum, ideo alii con
spiciunt an universale sit genus simpliciter
et immediatum; an immediatum ac simpliciter. Abbre
viate cum dicitur est immediatum tantum et sim
pliciter ac simpliciter subdividi in duo genera quorum
alterum vocari potest universale simpliciter in eo
essentialiter pluribus; seu; Predicabile essen
tialiter de pluribus. Alterum huic oppositum dicitur
simpliciter accidentaliter tantum inesse et predi
cari de pluribus. Deinde prius modum dicitur
dividi in dicitur essentialiter predicabile in quo ho
ne generale est et in universale essentialiter predi
cabile in quod: quia etiam vel sunt Genera vel re
cies infima iuxta duas apices antea significatas.
Denique predicabile accidentaliter in proprium

et scilicet species dividitur. Ita respondet ex
 proprio fundamento probatur. Quia precipue
 que sunt species fundamenta predictam rationem
 specie sabaltera tantum non infima conveniunt
 adeoque hanc etiam differunt. Nam longe alio
 abstractio est qua aliquid ab illis inferioribus de
 quibus essentialiter predicatur abstrahitur quam illa
 qua propria et scilicet a suis partibus separatur.
 Ergo etiam fundantur hanc species
 differentes. Hec circa prefationem per
 hanc disputasse sufficiat, iam singulorum
 per applicationem aggrediamur.

DE PRINCIPALIBUS

DE GENERE.

Duo potissimum loci in hoc. c. docet, n. p. pte ad req.
 GENUS neq. SPECIEM spt. h. u. univocis dici
 potest. 3. significaciones generis affert. Prima est
 quod GENUS significat multitudinem aut collectionem
 hominum quod tamen inter sese; tamen etiam ad
 aliquid principium a quo producti sunt cognationem